8 LEI

AVENTURA

ROMANE DE ACȚIUNE ȘI PASIUNE

JEAN NORMAND

MISTERIOASA EXPLOZIE DEPE „NICOBAR"

„ A V E N T U R A ”
Romane de acţiune şi pasiune

JEAN NORMAND

■ ■ ■

MISTERIOASA EXPLOZIE DE PE „NICOBAR”

Traducere de
IOAN NAUM

Cuprins

PARTEA ÎNTÂIA O DRAMĂ A MĂRII 3

1. *UN PREMIU DE DOUĂ SUTE LIRE STERLINE 3*
2. *NAVA ÎMPOTMOLITĂ 8*
3. *ÎN PLIN MISTER 13*
4. *ÎNCĂRCĂTURA MISTERIOASĂ 17*
5. *O VIZITĂ NOCTURNĂ 21*
6. *LĂZILE CU OPIUM 25*
7. *GREŞEALA DOCTORULUI STEVENS 30*

PARTEA DOUA EVADATUL DIN TRINIDAD 37

1. *UN OM LINIŞTIT 37*
2. *VASUL ACESTA NU-I AL MEU! 41*
3. *SECRETUL ÎNCĂRCĂTURII 45*
4. *ÎN ÎNCHISOARE 49*
5. *UIMIREA UNUI MAGISTRAT 53*
6. *ÎN FAŢA ADEVĂRULUI 56*

PARTEA TREIA AVENTURA TRAGICĂ 59

1. *SPRE SUD-VEST 59*
2. *SUB CERUL ANTILELOR 63*
3. *PRIN FORŢA ARMELOR 66*
4. *SURPRIZELE LUI MOŞ REILLY 70*
5. *PROASTA AFACERE 74*
6. *FUGA MARINARULUI 78*
7. *URAGANUL 82*
8. JUSTIŢIA IMINENTĂ 86

PARTEA ÎNTÂIA
O DRAMĂ A MĂRII

1.
UN PREMIU DE DOUĂ SUTE LIRE STERLINE

Pe fluviul Demerara remorcherele scuipau torente de fum negru prin singurul coş, trăgând după ele cargoboturile pântecoase, pe care aveau să le părăsească în largul coastei, după ce le vor fi trecut cu bine dincolo de locurile primejdioase ale bancurilor de liane agăţătoare şi de nomol, desişuri de bălării marine vâscoase şi împotmolitoare.

Cu coatele rezemate la fereastra biroului său, Jerry Bloss, unul din cei mai de frunte mijlocitori de afaceri maritime ai portului, privea cu interes spectacolul acesta - familiar totuşi ochilor săi — în timp ce-şi continua convorbirea cu colegul său Rootner.

— Şi, à propos, întrebă aceasta din urmă aprinzându-şi o groasă ţigară blondă de Olanda, — ce se mai aude cu afacere? *Nicobar?* Presupun că bătrânul Clemm s-a mai domolit.

— El? E mai turbat ca oricând! răspunse curtierul Jerry Bloss cu o înălţare din umeri care spunea mult.

„Chiar azi dimineaţă mi-a dat o telegramă din Londra, înştiinţându-mă că Colonial Bank a pus la bătaie o sumă de două sute de lire sterline, care se va plăti oricărui marinar, ofiţer sau om de echipaj care ar putea da ştiri

noi şi doveditoare despre vasul cu trei catarge *Nicobar.* Conform dispoziţiilor lui am pus să se afişeze acest premiu în port, şi în barurile unde se adună mateloţii. Telegraful fără fir se va însărcina cu restul.

— Da, în douăzeci şi patru de ceasuri, nu va fi pe mări un vas care să nu cunoască premiul pe care-l oferă Thomas Clemm, armator din Londra, pentru regăsirea vasului său *Nicobar.* Bună publicitate, afară numai dacă nu...

Roomer lăsă în gol restul frazei lui, trase un fum adânc din *olandeza* lui, apoi îşi reluă firul gândului în privinţa acestei chestiuni întunecoase.

— Da zău, Jerry, se fac iacă trei luni de când *Nicobar* trebuia să vină să ancoreze în portul acesta al Demeracei, nu?

— Trei luni şi şase zile, mai exact, preciză Jerry Bloss, şi eu mai sunt încă consignaiar pentru Thomas Clemm, armator londonez, la douăzeci de tone făină pe care „trei-catargul” său, *Nicobar*, trebuia să le aducă aci în docuri.

— Şi din ce se compune restul încărcăturii?

— Asta, nu ştiu. Clemm nu mi-a dat desluşiri în privinţa asta. Ştii doar cum e uzul. Odată ce făina e debarcată, căpitanul lui *Nicobar* nu mai avea nimic de-a face cu mine, nici măcar să-mi comunice numele portului către care se-ndreaptă.

— Da. Aşa este. Dar tu nu găseşti că e ciudată oferta asta de premiu, după trei luni trecute de când lipseşte orice ştire? În nouăzeci de zile, un vas cu pânze, camarade, face drum nu glumă şi nu e chip să mai vezi lucrurile în doua feluri; Sau *Nicobar* se găseşte într-un loc care nu e acela al adevăratei lui destinaţii, ori e în fundul apei.

Roomer nu sfârşise bine vorba, că un funcţionar al lui Jerry Bloss veni să vestească pe patronul sau, curtierul maritim, că un om de echipaj al cargo-ului *Drakkar* sosit în port dimineaţa, vrea să-i vorbească.

— Să intre! îi porunci Bloss amploiatului.

Un matelot nu e numai decât un tip în straie tăvălite şi care, în timp ce vorbeşte, plimbă de acolo-colo prin gură o păpuşă cleioasă de tutun.

Anton Wilbur, şef de echipă pe bordul cargo-ului *Drakkar* nu se înfăţişa câtuşi de puţin astfel.

Era un om de vreo patruzeci de ani, cu faţa simpatică, cu privirea deschisă. Ochiul cel mai ager n-ar fi putut descoperi cea mai mică pată, cel mai mic fir de praf pe bluza lui de pânză şi pe pantalonul lui de molton albastru.

După ce salutase cu o scurtă aplecare din cap pe Jerry Bloss şi pe Roomer, îşi spuse numele şi funcţia. Apoi întrebă:

— Aici trebuie să se adreseze cine are ştiri despre „trei-catargu” *Nicobar?* Am citit adineauri anunţul la, Wikings Stores".

— Da, răspunse Jerry Bloss, spunându-si numele la rândul său şi arătând cu un gest vizitatorului un scaun.

— Ei, atunci, domnule, declară Anton Wilbur fără a mai face ocoluri oratorice, iată ce am de spus. Acum o lună ne-am încrucişat cu *Nicobar* în golful Mexic, în largul lui Vera Cruz.

— Ce? *Nicobar* în golful Mexic, acum o lună! exclamă Jerry Bloss uluit de ceea ce auzise, în timp ce Roomer, liniştit îşi aprindea altă ţigară blondă.

— Staţi puţin, domnule, să ne-nţelegem, urmă şeful de echipă fără să se turbure. Ceea ce vă spusei, e părerea căpitanului şi a locotenentului lui *Drakkar* şi au şi consemnat asta în jurnalul de bord, care face dovadă, cum ştiţi şi dumneavoastră. Dar eu unul, spun drept, nu prea sunt sigur.

— Sigur de ce lucru? întrebă Jerry Bloss uimit de întorsătura pe care o lua conversaţia.

— Că ar fi fost chiar *Nicobar* domniile, sau atunci, trebuie că a fost transformat. Eu l-am văzut zi cu zi timp de o lună, anul trecut, în portul Anvers, şi nouă ăstora nu ne trebuie atâta vreme pentru ca un vas să ne rămână definitiv întipărit în ochi.

— Dar bine, ofiţerii vasului d-tale au văzut doar şi au citit desluşit numele lui *Nicobar*?

Anton Wilbur cât pe ce să înalţe din umeri, dar omul ştiu să se stăpânească şi se mulţumi să explice:

— Un nume acolo pe tăbliţa de dindărăt, lesne se scrie cu pensula, aşa ceva se scoate şi se pune la loc după voie. Starea civilă a unui vas stă în fasonul lui, în umbletul lui, în ţinuta lui pe mare, — lucruri în care nu e chip să te înşeli.

— Dar în sfârşit, mi-ai putea da măcar vre-un amănunt care să poată dovedi că vasul recunoscut de ofiţerii d-tale ca fiind *Nicobar* ar fi alt vas?

— Un amănunt anume, nu. Şi de altminteri, poftim de-ţi dă seama în largul mării de un amănunt. E totalul, domnule, vă spun, totalul, care hotărăşte!

Toate întrebările puse de Jerry Bloss nu putură aduce pe marinar să dea niciuna din precizările ce ar fi dorit curtierul, aşa că şeful de echipă, obosit de interogatorul la care era supus, se ridică de pe scaun aproape scuzându-se:

— Venii şi eu să vă spun gândul meu, de, aşa cum cred eu că e adevărat, şi vă rog să nu mi-o luaţi în nume de rău.

— Nicidecum, prietene, spuse repede Jerry Bloss întinzând şefului de echipă mâna. Şi îţi fac cunoscut, că te consider ca un candidat foarte serios la premiul de două sute de lire promise de Thomas Clemm, din Londra, armatorul lui *Nicobar*.

— Mai ştii, domnule? zâmbi omul. Nu se ştie de unde sare iepurele.

Şi, fără prea mare emoţie, cu un ultim salut, Anton Wilbur, şef de echipă pe bordul cargoului norvegian *Drakkat*, plecă să se înapoieze pe bordul lui.

— Ei, colege, ce idee ai de omul ăsta? Nu vorbeşte mult. Dar ce spune pare vorbă cu rost, întrebă Roomer pe Jerry Bloss, după ce se închisese uşa.

— Îl socotesc pe marinarul acesta drept un om cât se

poate de cinstit, nici vorbă încredinţă curtierul maritim, dar sunt convins că a fost jucăria unei iluzii. Iluzie pe care a venit să ne-o raporteze, în toată bunăcredinţa, stăruiesc s-o spun.

— Foarte bine, dragul meu, admit în mod provizoriu că ar fi cum zici tu, dar e la mijloc şi un fac indiscutabil. Ai vrea să-mi explic cum se făcea că *Nicobar* încrucişa acum o lună în apele golfului Mexic şi că n-a venit în portul Demerar. Armatorul lui, Clemm n-a dat niciodată ordin în acest sens căpitanului, — te-ar fi înştiinţat şi pe tine prin cablu.

— Da, chestia îmi pare suspectă din multe puncte de vedere şi am să-l informa pe Clemm imediat prin T. F. F:

— Tare-aş fi curios să-i ştiu răspunsul!

— Cum l-oi primi, îţi dau de veste.

2.
NAVA ÎMPOTMOLITĂ

Răspunsul lui Thomas Clemm îl cam surprinse pe Jerry Bloss, când îi sosi a doua zi.

Suna laconic:

„Comunicaţi prin T. F. F. Orice fapt nou”.

Roomer se arătă mai puţin mirat, ba la dreptul vorbind, deloc, când amicul lui aduse la cunoştinţă telegrama.

„Ei! ei! îşi spuse el în sinea lui, iată ceva ce mă face tot mai mult să cred că ceea ce Jerry Bloss numeşte „iluziile” „năzările” lui Anton Wilbur ar putea prea bine să fie pur şi simplu adevărul. S-avem puţintică răbdare”.

După ce-şi făcu această reflecţie în cugetul şi pe socoteala lui proprie, Roomer nu şovăi să declare prietenului său că, mai curând sau mai târziu, o să se mai audă vorbindu-se de *Nicobar*. Şi, ca o urmare a acestei idei, întreba regulat, zilnic pe Jerry Bloss dacă nu i-au venit ceva veşti despre „vasul fantomă”, căci de acum încolo aşa îi zicea el „trei-catargului” *Nicobar.*

Trecu o săptămână, la sfârşitul căreia se dezlănţui o furtună care ţinu trei zile întregi, trei zile în care marea răscolită apărea albă de spume până la orizont.

Într-a patra zi, Oceanul se potoli puţin dar valurile rămaseră tot neastâmpărate.

Înfăşuraţi în impermeabile marinăreşti Jerry Bloss şi Roomer se duseră până la farul situat la gurile Demerarei, pe un vârf de stâncă.

— Vai şi amar de vasul care ar atinge cu carena de bancurile de nămol, spunea Roomer prietenului său pe când mergeau. Pe vreme bună ori rea, acolo rămâne.

Coastele Guyanelor[1] sunt joase şi presărate cu întinse bancuri de nomol până foarte departe în larg.

Unui din ele, situat la gura Nickerei e poreclit „Mormântul Francezilor”. Nu se mai numără pirogele încărcate de evadaţi (căci Guyana franceză servă şi ca ţinut de deportare) care au naufragiat acolo.

La trei miile de far, la piciorul căruia se aflau Jerry Bloss şi Roomer, se întindea unul din aceste bancuri de nămol, în care, la fiecare furtună, vasele se înţepeneau.

Nave pierdute, pe care zguduiturile violente al talazurilor le desfăceau din încheieturi sau le făceau să cufunde în fiecare zi ceva mai mult, şi de pe care cu chiu cu vai se izbutea să se salveze o parte din încărcătură, cu preţul a mii de primejdii.

Cei doi oprindu-se puţin ca să privească marea gâfâitoare. Străjerul farului îi strigă cu ud chiot, făcându-le în acelaşi timp semne cu gesturi mari, să vie sus la el cât mai repede.

Jerry Bloss şi Roomer îl cunoşteau foarte bine pe Mason, paznicul farului, dar era vădit că-i chema pentru cu totul alt motiv decât plăcerea de a pălăvrăgi cu ei.

— Ia uitaţi-vă, ia uitaţi-vă colo! le spuse el simplu, când izbutiră să se urce până sus la platforma lui.

— E pierdut, vine drept spre bancul de nomol, fără să-ncerce a cârmi. Ai zice, zău, că nu e nimeni pe bord, urmă paznicul, pe când Jerry Bloss şi Roomer, cu ocheanele la ochi, păreau împietriţi de ceea ce vedeau.

Un vas cu trei catarge, buimăcit, cu pânzele sfâşiate, cu funiile rupte, cu verigele vintrelelor atârnând, sălta drept spre bancul de nămol. Lucru ciudat, corabia, care ar fi putut evita catastrofa cu ajutorul cârmei, părea lăsată în voia sorţii, părăsită de echipajul ei.

Nava se înţepeni deodată, apoi se plecă într-o rână

[1] Sunt trei Guyane: franceză, olandeză engleză.

spre tribord. Nămolul o înhăţase şi nu avea să-i mai dea drumul.

— Trebuie să mergem să vedem ce-i, spuse Jerry Bloss.

— Haidem! răspunse Roomer.

Şi, numaidecât, coborâră treptele de piatră ale farului şi o luară grabnic la picior spre locul naufragiului.

Pe mal, pescari veniţi fuga, discutau mijloacele de a ajunge la vas fără prea mari riscuri.

— Haidem băieţi, o barcă, repede! Sunt poate încă oameni în viaţă acolo…

Jerry Bloss n-apucă să sfârşească fraza şi se opri brusc, picioarele i se tăiară.

Pe tăblia dindărăt a vasului împotmolit, citise două nume, — literale mari, albe, îi jucau înaintea ochilor:

NICOBAR — LONDRA

Nicobarul! Vasul dispărut venise să naufragieze, împins de furtună, la trei mile de portul în care ar fi trebuit să intre cu nouăzeci de zile înainte şi unde nu apăruse niciodată!

„Şeful de echipă de pe *Drakkare* deci un om cât se poate de de treabă”, murmură între dinţi Roomer urcându-se cu Jerry Bloss într-o barcă, pe care pescarii, după stăruinţele lor, o aruncaseră pe mare.

Condusă de mâini vânjoase şi pricepute, îmbarcaţia înaintă către larg, apoi, după un lung ocol, se lipi de carena lui *Nicobar,* împinsă numai de puterea undirii.

De cum puseră piciorul pe puntea vasului cu trei catarge, o punte pe care mai nu trebuia să le aventurezi, impresia dintâi a lui Jerry Bloss şi a lui, Roomer, că vasul fusese abandonat de echipajul lui, se întări definitiv.

Prăjini şi vergele atârnate de funii ferfeniţite se bălăbăneau între ele ciocnindu-se pe sus în bătaia vântului, pe când zdrenţe de pânze plescăiau cu zgomote sinistre.

Nicobar nu părea a fi suferit deloc în cheresteaua lui,

iar starea dezastroasă a pânzelor şi catargelor lui provenea mai cu seamă din pricina părăsirii de către echipajul ei, a navei.

De altfel, cuierele de mantale, golite de către fugari nu mai lăsau nicio îndoială în privinţa acestui fapt.

Jerry Bloss şi Roomer se lăsară jos prin deschizătura ce ducea la apartamentele căpitanului.

Mobilele erau la locul lor, dar cu totul golite; instrumentele de navigaţie, pe rafturile lor speciale, lipseau.

— Ciudat! Bizar! bombănea Roomer la fiecare nouă descoperire… negativă.

Vizita calelor le rezerva o nouă surpriză. Magaziile erau goale, şi ele, şi cum foarte just îi atrăgea Roomer atenţia prietenului său, nu se găsea nici urmă de vreo încărcătură de faină, — aşa ceva se vede doar multă vreme după debarcare.

Nu mai rămânea de vizitat decât postul echipajului, şi totul lăsa să se presupună că nu se va descoperi acolo nimic interesant.

— Oh! Hallo! Halt! strigă Jerry Bloss lui Roomer care venea după el pe scara îngustă.

— Ceva nou? întrebă aceastǎ ţinându-se cu mâna să nu cadă, de bucata de cablu fixată cu scoabe, pentru sprijin, în peretele de lemn.

— Da. Un om care, dacă nu e chiar mort, mult nu-i lipseşte, răspunse curtierul maritim cu un desăvârşit sânge rece.

Jerry Bloss şi Roomer se aplecară peste corpul neînsufleţit. Omul mai răsufla, dar o rană largă, pornind de la baza nasului, îi spintecă în două pielea frunţii.

— Nenorocitul ăsta trebuie debarcat cât mai de grabă, zise Jerry Bloss. Şi-a spart capul căzând pe scara postului şi, în momentul fugii lor de pe vas, camarazii îl vor fi părăsit.

Roomer nu-şi putu stăpâni o strâmbătură ciudată, care arăta mai mult decât o îndoială.

Părea într-adevăr că, în toate chestiunile privitoare la misteriosul *Nicobar,* opiniile lui aveau să fie mereu în contradicţie cu cele ale bunului său prieten.

3.
ÎN PLIN MISTER

— Trebuie adus un doctor şi să prevenim pe căpitanul portului, spuse Jerry Bloss, după ce marinarul, transportat în coliba unui pescar, căpătase primele îngrijiri.

Peste o oră curtierul maritim şi prietenul său, se întorceau, însă în automobil de data asta. Aduceau cu ei pe doctorul Stevens şi pe căpitanul portului, Wattson.

În timp ce medicul dădea îngrijire bolnavului, căpitanul portului privea „trei-catargul” împotmolit în patul lui de nămol.

— În sfârşit, exclamă el, iacătă-l, s-a găsit şi faimosul *Nicobar!* Golit, mi-aţi spus, domnilor, nu? complet golit?

Jerry Bloss şi Roomer confirmară din cap.

— Atunci, reluă căpitanul Wattson, lucrul e cât se poate de simplu. Înscriu mărturia voastră. Vas abandonat în furtună de echipajul său, un rănit pe care nu l-au putut duce cu ei, găsit la piciorul scării postului de echipaj. Afacere banală! De altfel, să sperăm că rănitul se va vindeca şi ne va lămuri asupra împrejurărilor în care *Nicobar* a ajuns la coasta Guyanei englezeşti fără echipaj, rătăcitor.

— Domnule Wattson, o să-mi permiteţi o observaţie? îl întrebă incorigibilul Roomer pe căpitanul portului.

— Dar bucuros, răspunse aceasta.

— Ştiţi doar că *Nicobar* ar fi trebuit să abordeze la Demerara acum mai bine de trei luni, cu o încărcătură de făină.

— Ştiu prea bine.

— Domnul Wattson, *vasul acesta*, şi Roomer apăsă pe aceste două cuvinte pentru ca să se simtă că intenţionat nu spunea *Nicobar*, vasul acesta nu a transportat niciodată făină.

— Se poate, dar asta nu schimbă cu nimic evenimentele. Până în opt zile, nu va rămânea o scândură pe apă din *Nicobar*, cât de solid ar fi, afirmă în chip hotărât căpitanul portului.

— Este şi părerea mea, admise Roomer, care părea însă a nu voi să se lase. Totuşi, rămâne un fapt care mă intrigă. Calele lui *Nicobar* sunt în stare perfectă; poţi d-ta înţelege, d-le căpitan, ca un echipaj să-şi încredinţeze soarta, în toiul furtunii, unor luntri şubrede, atunci când are sub picioare cheresteaua solidă a unui vas care nu ia apă nicăieri?

— Domnule, răspunse cam băţos de data asta căpitanul portului, noi stăm să judecăm în momentul acesta la adăpost de orice pericol, pe când echipajul lui *Nicobar* a lucrat cu minţile înnebunite de groaza uraganului, ceea ce e cu totul alt ceva.

— Cât despre asta, aşa e, — cedă de data asta Roomer, pe care încăpăţânarea funcţionarului îl descurajase, fără să-l convingă.

Acesta, se vedea bine, nu dorea decât un lucru, să sfârşească mai repede cu formalităţile sosirii la coastă a lui *Nicobar*, după formulele şi riturile obişnuite.

Pe când discutau, sosi doctorul Stevens împreună cu Manaos, pescarul la care fusese transportat rănitul.

— Nu-l găsesc în primejdie pe omul nostru, cu toate că s-a lovit foarte tare, declară omul ştiinţei. De vorbit însă nu cred să poată vorbi înainte de patruzeci şi opt de ore. I-am făcut un pansament bun şi nu-i mai trebuie altceva decât repaos şi tăcere deplină. Va putea rămânea foarte bine la Manaos, a cărui colibă cu două caturi e mare şi spaţioasă.

— Manaos, se adresă Jerry Bloss pescarului, te informez

că eu sunt consignatarul lui *Nicobar* şi că iau asupra mea cheltuielile de îngrijire şi de găzduire a rănitului.

— Şi eu iau asupra-mi cercetările ce trebuiesc făcute chiar din acest moment pe coastă, ca să ne încredinţăm că marea nu a aruncat corpuri sau resturi de îmbarcaţie, adăugă Roomer înainte de a ieşi după doctor şi căpitanul portului, care se îndreptau cu o graba cam prea vădită spre automobilul care-i aştepta.

Manaos porni acasă mulţumind cerului pentru norocul pe care Oceanul, atât de adesea ingrat, i-l adusese totuşi astăzi în casă.

De cum se întoarse la Demerara, întâia grijă a lui Jerry Bloss fu să-i trimită o telegramă fără fir lui Thomas Clemm dându-i de veste că nava lui a naufragiat în nămolul coastei Guyanei engleze.

— Se prea poate chiar ca în curând să mai avem a-i da şi alte noutăţi, care poate să nu-l surprindă chiar aşa de tare, afară numai dacă…

De data asta, Roomer, care crezuse că-şi vorbise numai lui singur, ridicase pesemne vocea mai tare decât socotise, aşa că se pomeni că Jerry Bloss îi taie fraza întrebându-l:

— Afară numai dacă…

— Afară numai dacă rănitul nu-şi mai recăpătă niciodată graiul, răspunse Roomer, îndărătnic şi de netulburat.

Apoi, devenit mai prudent, se mulţumi să-şi continue gândul în sinea lui:

„Nici vorbă, ar fi regretabil ca omul de pe *Nicobar* să moară fără să poată fi interogat. În disperare de cauză, nu ne-ar rămânea atunci decât să întreprindem pe bordul „trei-catargului” unele vizite foarte amănunţite, la care excelentul nostru amic căpitanul portului desigur nu se va opune şi pe care le vom face, orice s-ar întâmpla”.

Dar până a doua zi nu era nimic de făcut decât să comenteze fel şi chip naufragiul lui „Nicobar”, lucru cu care Jerry Bloss şi Roomer îşi şi petrecură seara.

În cursul acestei conversaţii, Jerry Bloss trebui să observe că prietenul său, care în tot cursul zilei se arătase atât de lacom de amănunte lămuritoare, se ţinea acum, cu o intenţie vădită, într-o rezervă vagă, ocolind a se rosti în vreun fel.

De asemenea el mai observă că Roomer ori de câte ori se pronunţa, în cursul convorbirii, numele onorabilului Thomas Clemm, armator din Londra, însoţea numele acesta cu epitetul cam îndoielnic de „căpcăun bătrân”.

Şi asta îl cam surprindea, îl cam jena chiar puţintel pe Bloss, şi-l punea pe gânduri oarecum.

A doua zi, Roomer ar fi dat mult să fi putut fi primul care să sosească la coliba lui Manaos pescarul, dar ca om corect simţea că e de datoria lui să aştepte pe prietenul său Bloss şi pe doctorul Stevens.

4.
ÎNCĂRCĂTURA MISTERIOASĂ

— Omul acesta nu prea cred să fie în stare să susţină o conversaţie mai lungă, dar va putea cel puţin să ne spună cine e şi să-i smulgem măcar un amănunt, două despre aventura lui, declară doctorul Stevens după ce se aşeză lângă patul la care zăcea rănitul de pe *Nicobar.*

Acesta avea capul învăluit într-un pansament complicat, din a cărui mască aibă nu se zăreau decât ochii şi nasul.

Medicul îşi luă siringa hypodermică, o fiolă umplută cu un lichid incolor, şi începu să prepare injecţia menită să aducă pe clientul său în stare să vorbească.

În vremea aceasta, Roomer, pe care părea că-l pasionează din ce în ce mai mult ceea ce numea el acum „Misterul de pe *Nicobar”* întreba pe Manaos dacă el sau camarazii săi găsiseră ceva sfărâmături provenind de la vasul de pe coastă.

— Nimic, absolut nimic, răspunse pescarul.

— Va vorbi ea mai târziu, murmură Roomer privind marea pe care o mai agita şi acum o hulă puternică.

— Domnule, grăbeşte-te. Îţi dau cel mult trei minute, spuse atunci doctorul lui Jerry Bloss, singurul calificat să interogheze pe rănit.

— Cum te numeşti? îl întrebă acesta.

— Georges Hunter, căpitanul lui *Nicobar,* răspunse acesta fără şovăială.

Jerry Bloss respiră. Chiar numele acesta îl purtau

hârtiile care-i fuseseră trimese de către Thomas Clemm.

— În urma căror evenimente a ajuns la coastă atât de prăpădit şi fără echipaj vasul pe care-l comandai? întrebă curtierul maritim.

Îşi rezerva să atace mai târziu, după ce căpitanul se va fi însănătoşit, chestiunea dispariţiei vasului timp de trei luni.

— Naufragiul, vrei să spui? întrebă la rândul lui rănitul, ai cărui ochi căpătară deodată o expresie rătăcită.

— Da, naufragiul.

— Naufragiul! urlă atunci Hunter săltându-se în culcuşul lui. Naufragiul… ah! ah!… metisul!… puşca lui… ah!…

— Domnilor, lăsaţi bolnavul în pace, protestă atunci doctorul Stevens. Surexcitaţia la care-l expuneţi i-ar putea fi fatală; va trebui chiar ca cineva să vegheze mereu la căpătâiul lui.

— Asta-i foarte uşor, aprobă Roomer. De cum m-oi întoarce, voi trimite pe băiatul meu de serviciu Bridge, care va îndeplini cât se poate de bine slujba de infirmier.

„Nu ca mă îndoiesc de sinceritatea lui Manaos, care ne este foarte devotat, se grăbi el să-i explice lui Jerry Bloss după ce părăsiră camera rănitului. Dar vezi că el nu poate sta acolo tot timpul, cu toate că soţia şi fiica lui îl înlocuiesc în timpul lucrului. În afară de asta, Bridge e un băiat dezgheţat, care ne va raporta cu fidelitate toate aiurările căpitanului Hunter.

— O, ştii, Roomer, eu unul consider această afacere privitoare la *Nicobar* ca terminată; ca şi cariera acestui vas de altminteri. Vasul a fost regăsit, Thomas Clemm e asigurat la una din cele mai bune companii din Londra; aş îndrăzni deci să spun că toate stau cât se poate mai bine în împrejurările de faţă.

— Dar chiar şi cea mai bună companie din Londra va voi să obţină oarecare lumină privitoare la faptele care s-au petrecut pe bord, fapte care au împiedicat pe *Nicobar* să intre în portul Demerara, unde trebuia să vină să ancoreze, dacă totul era în regulă.

„Ar vrea de asemeni să ştie, ce s-a dus să facă vasul în golful Mexic. Aş putea chiar să jur că plimbarea aceasta n-a fost niciodată înscrisă în registrele căpitanului.”

— După cele câteva cuvinte pe care le-a putut rosti bietul om, nu mai încape nicio îndoială: trebuie că pe bordul lui *Nicobar* a fost o răzvrătire şi că una din victime a fost căpitanul, ca-ntotdeauna de obicei, pentru că el e cel care e dator să restabilească ordinea.

— Mde!... Se mai întâmplă şi că în momentul reglării socotelilor de împărţeală, oameni care se înţelegeau foarte bine în ajun, ajung să se bată şi să-şi spargă capetele a doua zi.

— Jerry, dacă a existat o răzvrătire pe bordul lui Nicobar, ai să admiţi şi tu că nu datează de prea multe zile.

— Sunt de acord cu tine.

— Şi rana căpitanului era proaspătă de tot când l-am găsit leşinat la picioarele scării postului de echipaj.

— Nu ştiu ce să mai cred. Îţi vine, zău, să-ţi pierzi capul, nu alta. Din fericire, bătrânul Clemm se va hotărî desigur să ne furnizeze informările în stare să arunce puţină lumină peste iot întunericul ăsta.

— Jerry, toate astea nu sunt decât vorbe goale. Trebuie să căutăm chiar noi, şi chiar de mâine am să viu să interoghez epava lui *Nicobar.* Ea ne va spune poate mai multe lucruri decât căpitanul ei. Căci sunt încredinţat, că omul acesta ar fi putut vorbi mult mai mult şi foarte la locul lui, dac-ar fi vrut numai.

Jerry Bloss privi pe amicul său cu un aer uluit. F*că a stărui mai departe asupra cuvintelor pe care le rostise, Roomer urmă:

— Trebuie să ne folosim fără întârziere de timpul frumos care revine. *Nicobar* nu e prea mult culcat şi, bine înţepenit cum e, nu va prea avea de suferit.

„Agonia lui va fi mai lungă decât a tuturor celorlalte vase care l-au precedat. Trebuie să ştim să tragem un folos din răgazul acesta pe care nu-l speram.”

— Ai dreptate Roomer, aprobă Jerry Bloss, zgândărit de argumentele amicului său şi de stăruinţa cu care ţinea să descopere ciudata aventură de pe *Nicobar.*

Pentru el afacerea se rezuma la vechiul calapod de explicaţii care se afla la originea atâtor drame ale mării.

„Echipaj răzvrătit şi pierzându-şi cu totul capul în faţa furtunii care-l surprinde subit. Părăsirea vasului, care trebuie neapărat să se scufunde, cu singurul om în stare să relateze cele întâmplate, căpitanul de bord”.

— E un sâmbure de adevăr în acest fel de a privi lucrurile, dar eu stăruiesc să susţin că revolta asta îşi trage obârşia de la încărcătura lui *Nicobar.*

„Nu vorbesc, bine-nţeles, de făina pe care vasul trebuia s-o debarce în portul nostru. Armatorul Clemm nu pare prea tare grăbit să-ţi dea în privinţa asta lămuriri, pe care de altfel nu ţi le datorează, — asta mă grăbesc s-o adaug, spuse Roomer lui Jerry Bloss în timp ce reveneau la Demerara.

„Acum, dacă vrei să cunoşti fondul gândurilor mele, adăugă el în momentul, de a se despărţi de el, iată-l, îl rezumez în câteva cuvinte:

— *Nicobar,* cel care a părăsit portul Londrei acum trei luni, şi cu *Nicobar,* cel care e aci, împotmolit lângă coastă, sunt, hotărât lucru, două vase deosebite.

— Nu, Roomer, ce-ţi trăsneşte prin cap, să nu mergem chiar până acolo! Dacă ar fi aşa cum spui tu. Ne-am găsi în faţa unui caz fără precedent în analele dramatice ale mării.”

Năzbâtiile şefului de echipă de pe *Drakkar* l-au zăpăcit capul.

— Ehei! Omul aceia cum se cade nu spunea chiar aşa o prostie când susţinea că numele înscris pe tăblia neagră dindărăt a unui vas se poate, la urma urmei, şterge şi scrie când vrei şi cum vrei, cu o simplă pensulă muiată în vopsea albă.

5.
O VIZITĂ NOCTURNĂ

Mijlocitorul de afaceri maritime Roomer stăruia în ideea lui că revolta de netăgăduit a echipajului de pe *Nicobar* îşi avea pricina în soiul încărcăturii suspecte de pe bordul acestui vas.

Cele douăzeci de tone de făină ce ar fi trebuit să fie debarcate la Demerara în cod tul lui Jerry Bloss, consignatar, nu serveau decât ca o ungere la ochi, cam prea grosolană, oricum.

Roomer nu se gândea să întreprindă numai el singur o cercetare amănunţită a interiorului lui Nicobar; afară de faptul că o asemenea operaţie ar fi cerut un timp îndelungat, dar prudenţa chiar îi poruncea să fie cu băgare de seamă.

Nu-i fu greu deloc să găsească în personalul portului doi oameni aşa cum îi dorea şi în care putea să aibă cea mai deplină încredere.

Cel dintâi numit Sniff, era un vechi dulgher de marină, iar cel de-al doilea, numit Wimble, avea anevoioasa meserie de scafandru.

Roomer îl rugă să aducă cu el unul din acele aparate uşoare care îngăduie unui om o scufundare pe un ceas fără să aibă nevoie de complicatul material al pompelor şi tuburilor.

Un rezervor prins de umeri prin nişte curele solide, fabricează şi dozează în mod automat cantitatea de aer respirabil trebuitor.

Un asemenea aparat nu se poate folosi decât la

adâncimi mici, dar, în gândul lui Roomer, el n-avea să se folosească de serviciile lui Wimble decât în cazul că apa ar năpădi în calele de jos, sau şi ca să exploreze, reţinut de o scară de frânghie fixata, pe o scândură ieşită, înconjurimile carenei vasului.

Roomer plecă din zorii zilei cu cei doi oameni ai săi; lucrând singur şi ca amator ca să zicem aşa, nu mai avea ce să mai aştepte pe altcineva.

Ajungând în dreptul colibei lui Manaos, îl zări pe acesta stând în faţa uşii şi părând să-i pândească venirea.

— Ei, îl întrebă el după ce se apropie de el, căpitanul nostru ce mai face?

— Tot aşa cum ştiţi, domnule, răspunse pescarul; d. Bridge, omul dv. pe care l-aţi trimis aseară, o să vă lămurească de altminteri mai bine ca mine în privinţa asta. Dar poftiţi puţin încoa, spuse el făcând semn lui Roomer cu mâna să-l urmeze, am să vă arăt nişte lucruri care mă pun pe gânduri.

Fără să pună nici cea mai mică întrebare, curtierul maritim urmă pe Manaos, care duse în dosul colibei.

— Ia uitaţi-vă, domnule, spuse el arătând cu mâna dreaptă nişte urme de paşi adânc întipăriţi în pământul moale. Un om a venit în noaptea asta până la coliba mea, dar a rupt-o de fugă când dulăul meu Utah a început să latre. Şi a pornit unde-l duceau ochii, la-ntâmplare, cum uşor se poate vedea.

Într-adevăr, urmele sosirii şi cele ale fugii misteriosului vizitator nocturn formau pe pământ un unghi mare, probă de netăgăduit că o tulise drept înaintea lui, la nimereală, când s-a pomenit că dulăul dă alarmă.

Manaos n-o lungi cu fel de fel de comentarii zadarnice în privinţa acestui fapt destul de ciudat ci o luă apoi devale spre ţărm mergând tăcut dea lungul lui vreo două sute de metri, urmat mereu de Roomer, care nici el nu rostea niciun cuvânt.

Ajuns la o adâncătură a terenului năpădită de valurile mării în reflux, Roomer de-te cu ochii de o barcă

naufragiată şi în foarte rea stare.

Se apropie de ea şi, nespus de surprins cum pe una din laturile ei numele acesta pictat în litere albe: *Nicobar*.

Nici o vâslă în îmbarcaţie, care avea una din băncile vâslaşilor, sfărâmată.

Afară de asta luase apă printr-o spărtură dintre scânduri, aproape de tâlpoaia luntrii, şi o repede examinare permitea să-ţi dai seama că această stricăciune era foarte proaspătă.

Urme de paşi prin împrejurimile locului de naufragiere trădau nu numai că în luntre se aflaseră mai mulţi oameni în momentul când atinseseră coasta, dar şi că aceşti oameni făcuseră forţări zadarnice ca s-o aducă iar în stare să plutească.

Deznădăjduind de a mai reuşi, o părăsiseră aci şi plecaseră, unde?

Asta era marea întrebare.

Oamenii aceştia erau, fără doar şi poate răzvrătiţii de pe *Nicobar*, pe care un destin ciudat îi rearuncase pe coastă cu barca fugară aproape de nava lor.

Cât timp să fi fost de atunci?

Roomer înclina să creadă că nu era din noaptea asta din urmă, şi, mai mult, totul îl făcea a bănui că aceşti scăpaţi din furtună ştiau că Hunter căpitanul lor se găsea în coliba lui Manaos.

Desigur că unul din ei fusese vizitatorul nocturn.

De ce oare să fi căutat să se apropie de rănit?

Totul îndemna pe Roomer să creadă că nu desigur cu intenţii prea curate.

Oricum să fi fost, un fapt se desprindea din evenimentul nopţii: *Nicobar* nu fusese prea departe de coastă în momentul când echipajul îl părăsise.

Echipajul acesta se ascundea prin partea locului şi unul din oamenii lui încercase să ajungă până la căpitanul Hunter.

Era apoi vădit lucru, că niciunul din naufragiaţi nu încerca să intre în legătură cu autorităţile portului, ceea

ce n-ar fi întârziat să facă, dacă erau nişte marinari cinstiţi.

Atitudinea asta a lor îndreptăţea mai mult decât nişte bănuieli.

Şi în mintea lui Roomer, o nouă îndoială îşi făcu loc.

Echipajul lui *Nicobar* trebuia să aibă un puternic motiv ca să se ţie prin apropierea vasului împotmolit, şi se putea prea bine, că aşa golit cum părea, el să mai adăpostească pe bordul lui lucruri foarte interesante.

De asta trebuia să se asigure Roomer fără întârziere şi de aceea, după ce organiză în jurul vasului împotmolit un adevărat cordon de supraveghere cu ajutorul unei duzini de pescari recrutaţi de Manaos, el se hotărî să treacă numaidecât la acţiune.

6.
LĂZILE CU OPIUM

Însoţit de Sniff şi de Wimble, Roomer se urcă pe bordul lui *Nicobar* şi începu imediat inspectarea vasului.

Cei trei bărbaţi, cu revolverul în mână, nu se depărtau câtuşi de puţin unul de altul, căci se temeau ca să nu se fi întors la bord oameni din echipaj. Prezenţa lor prin partea locului îndemna desigur la cea mai mare prudenţă.

Cercetarea amănunţită a cabinei căpitanului, a postului echipajului şi a sufrageriei nu dădu niciun rezultat.

Mai rămânea de explorat numai calele, goale şi ele şi pardosite cu un strat gros de pietriş care alcătuia restul.

— Nu crezi, Wimble, spuse Roomer scafandrului când ajunseră jos, că ne pierdem vremea scociorind prin prundişul acesta?

În cale era acum ceva apă, nu destulă ca să justifice întrebuinţarea costumului, chiar uşor, de scafandru, dar totuşi îndestulătoare ca să facă anevoioasă munca lui Sniff şi a lui Wimble, care umblau prin apă până la pântece.

Se puseră amândoi pe lucru, în timp ce Roomer îi lumina de sus cu o lampă cu acetilenă.

Cu opintiri regulate, dădeau pietrişul la o parte cu lopeţile. Deodată lopata lui Wimble lovi în ceva tare şi neted şi cu tot stratul de apă care înăbuşă sunetul, Roomer desluşi scrâşnetul metalului pe metal.

— O! exclamă scafandrul întrerupându-se din lucru, ceva nou!

Fără să-i mai pese de costumul său, Roomer intră

repede în apă şi se apropie cu lampa lui, dar îşi dădu îndată seama că lumina ce o producea era neîndestulătoare ca să pătrundă stratul gros de apă.

— Staţi, spuse Wimble, care se aplecă şi dispăru ca săşi dea seama ce era explorând cu mâinile lui fundul.

După trecere de câteva secunde se ridică şi, pe când apa curgea de pe el, dădu aceste desluşiri:

— Ne aflăm pe o placă de metal, şi tare m-aş mira dacă…

Nu-şi mai urmă gândul şi de-te câteva scurte indicaţiuni lui Sniff pentru continuarea lucrului său. Şi în timp ce dulgherul urma cu înlăturarea pietrelor, el îşi aprinse lampa cu baterie care-i permitea să lucreze sub apă.

Cu mare băgate de seamă îşi lăsă lampa electrică în apă şi atunci cei trei oameni putură vedea un mic cufăr de metal, cu închizători ermetice, lung de un metru cel mult şi lat de şaizeci centimetri.

— Cum bănuiam eu, e un cufăr cu opiu, spuse scafandrul fără să se mai mire. Dacă celelalte nu au fost debarcate trebuie să găsim vreo zece, douăsprezece deastea, ascunse sub lestul de pietriş al calelor.

— Drace! exclamă Roomer, care nu-şi mai revenea din surprindere, — nu în trei luni a putut *Nicobar* să meargă în China sau în India să aducă o asemenea încărcătură din această dezgustătoare otravă!

— Să ne urcăm iar sus, domnule. Am să vă explic lucrul pe-ndelete, căci pe ziua de azi treaba noastră e sfârşită. Cuferele astea, dacă vrem să le scoatem de jos, trebuie ridicate cu macaraua şi scripetele, şi asta cere ceva vreme.

„Care va să zică, *Nicobar* urmă scafandrul, se făcuse vas de contrabandă de opiu, şi cele vreo zece cufere ce trebuia să le ascundă sub pietrişul din calele lui înfăţişau o valoare ce nici pe de departe nu se poate asemăna cu o încărcătură de marfă cinstită, măcar de ar fi umplut ochi de la tolpoaie până la punte.

Se-nţelege de ce-i trebuia lest de pietre ca să voiajeze!!”

— Nu mai pricep nimic, dar absolut nimic! exclamă Roomer, pe care descoperirea scafandrului Wimble îl zăpăcea complet. Ca acel bătrân hoţoman de Clemm, în complicitate cu căpitanul lui, să fi îmbarcat pe bordul vasului său marfă suspectă, era un fapt mai mult de cât vădit, — dar bine, opiu. Marfă care soseşte la Londra, şi nu mai pleacă. Dar *Nicobar* se găsea doar acum o lună în golful Mexicului!

— Să mă iertaţi, domnule, dv. uitaţi un lucru, îşi de-te cu părerea Wimble care părea foarte cunoscător în materie, *Nicobar* putea prea bine să se găsească acum o lună în golful Mexicului, să n-aibă nici un firicel de opiu pe bord, iar îi răstimpul unei nopţi să-şi aibă încărcătura gata. Era un vas de legătură pur şi simplu.

Roomer lăsă să-i cadă braţele dea lungul trupului, în semn de uluială.

— Da, domnule, eu am făcut zece ani pe vasele cu pânze care acostau la Shangai şi Canton, înainte ca să mă fi apucat de meseria asta de scafandru, şi cunosc chestia căci am văzut-o cu ochii mei practicându-se. Trebuie opiu, domnule, ca să aprovizioneze pe toţi acei *şoareci galbeni*[2] care au împuiat cele trei Americi, fără să mai socotim numărul mare de Europeni care nu dispreţuiesc *să tragă din bambus*[3].

Greutatea este să faci să între opiul căci bastimentele venind din Indii sau China sunt supravegheate, tot timpul când rămân în port, cu zece ochi de poliţia Vămii.

Vasele de legătură, care vin de prin alte ţări unde nu se încarcă opiu, au întâlnire cu celălalt într-un punct şi la o dă statornicită de mai-nainte, şi transbordarea mărfii se face în largul mării.

Nicobar era un vas de legătură, — aşa, domnule.

Hotărât lucru, se gândi atunci bietul Roomer, iată o

[2] Chinezi.

[3] Să fumeze opium.

afacere care se complică din e în ce mai rău. În urma căror împrejurări *Nicobar,* care şi aşa nu făcea pesemne un trafic prea cinstit, să fi devenit un vas de legătură? De data asta să fim drepţi cu acest „căpcăun bătrân” de Clemm, căci lucru s-a făcut desigur fără ştirea lui.

„Dar, se frământă el mai departe continuând a-şi vorbi singur, toate astea nu mă lămuresc mult asupra felului de încărcătură a lui *Nicobar* atunci când a pornit din Londra, şi în momentul când ar fi trebuit să atingă portul Demerara”.

În rezumat, descoperirea cuferelor de opiu nu aducea nicio lumină în această tenebroasă afacere a dezastrului lui *Nicobar.* Şi mai era ceva.

Thomas Clemm, armatorul lui *Nicobar* nu dădea niciun semn de viaţă. Nu dăduse niciun răspuns radiogramei lui Jerry Bloss sare-i anunţa naufragiul pe coastă al tricatargului său.

Iată un lucru care era cel puţin uimitor.

Nu-i mai rămânea lui Roomer decât o slabă nădejde de a putea face lumină în tot acest mister, anume, să se însănătoşească de rana lui căpitanul lui *Nicobar* şi să binevoiască să-şi descleşteze gura.

Starea acestuia rămânea mereu aceeaşi, iar Bridge, omul de încredere care-l veghea ziua şi noaptea, nu-l auzise încă scoţând un cuvânt.

Din fericire, Roomer mai fu abătut de la gândurile lui posomorite, de o ocazii neaşteptată.

Ajungând în dreptul colibei pescarului Manaos, zări automobilul doctorului Stevens, care venea să viziteze pe rănit.

Excelent prilej ca să-l întrebe dacă a cesta ar putea suporta în curând un noi interogator.

— Hai cu mine, spuse doctorul, curtierului Roomer, pe când îi da mâna.

Intrară amândoi în odaia unde zăcea rănitul, supravegheat de Bridge.

— Mai mai că nu mişcă şi aproape e două zile de când

sunt lângă el, nu i-am auzit încă sunetul glasului, răspunse acesta la întrebarea medicului.

Omul ştiinţei cercetă pulsul rănitului, se încredinţă că benţile pansamentului nu alunecaseră din loc, apoi întorcându-se spre Roomer, făcu o schimă descurajată.

După ce ieşiră afară, el nu şovăi să-şi dea părerea, fără s-o mascheze câtuşi de puţin:

— Chiar dacă omul ăsta scapă viu de pe urma rănii lui, rămâne nebun sau, cel puţin, hăbăuc.

Ultima şansă în care Roomer îşi punea toată nădejde, se evapora aşadar cu acest diagnostic.

7. GREŞEALA DOCTORULUI STEVENS

— Nu mi se pare deloc extraordinar că Thomas Clemm n-a răspuns la radiograma mea; procedeul lui nu e poate din cale afară de corect, dar aşteaptă probabil să-mi scrie cu a doua poştă, poate chiar că scrisoarea lui e deja pe drum. Ştie că am să fac eu singur tot ce va fi nevoie.

— Nevoie este pesemne să lăsăm pe *Nicobar* să se împotmolească tot mai mult pe zi ce trece! răspunse Roomer la această frază a prietenului său Jerry Bloss. Ce e drept, altceva nici nu se poate face. Pe de altă parte, dat fiind că în restul vaporului e ascuns opium, noi nu-l putem descărca dacă nu vrem să cădem sub rigorile legii. Abia acum m-am gândit la asta, şi dacă n-ai fi fost tu, puneam să se scoată mâine dimineaţă cu macaraua cel puţin o ladă.

Treaba aceasta are s-o facă Wattson, căpitanul portului. Face parte din atribuţiile lui.

— Dar până atunci!...

— Până atunci, se pot întâmpla, evident, o mulţime de lucruri. Ştiu şi eu tot atât de bine ca tine că Wattson nu e unul dintre oamenii cei mai grăbiţi, binevoi să recunoască Jerry Bloss.

— În sfârşit! nu-ţi mai rămâne pentru a limpezi această fantasmagorică chestie, decât ceea ce Mr. Thomas Clemm va binevoi să ne povestească, şi când va catadicsi domnia-sa să se hotărască s-o facă, spuse Roomer sculându-se şi întinzând mâna prietenului său. Dinspre partea rănitului trebuie să ne luăm nădejdea în chestia

aista. Doctorul Stevens nu mi-a ascuns părerea lui în privinţa omului. De pe urma rănilor va rămânea idiot sau nebun pentru totdeauna La revedere pe mâine.

În cugetul lui, Roomer îşi mărturisea că insuccesul cercetărilor sale pentru a da de adevăr, începea a-l plictisi.

Se lansase în această afacere a lui *Nicobar* ca unul care caută o diversiune în monotonia existenţii. Şi acum… se-mpotmolise şi el.

Şi pe drum spre casă, mai mai ajunse a dori, ca a doua zi să i se anunţe că afurisitul de vas înglodat se cufundase definitiv în culcuşul lui de nămol.

Nu-i trecea prin gând că, somnul avea să-i fie turburat, în mod brusc, în puterea nopţii.

Roomer nu era dintre oamenii aceia nervoşi, cu somnul iepuresc, ori străbătut de vise turburătoare, şi a trebuit ca servitorul lui hindus să-l scuture de câteva ori ca să-l trezească.

N-auzise de fel soneria electrică pe care Manaos o făcea să zbârnâie neîncetat şi pe care nu o lăsă decât în clipa când i se deschise uşa.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat? Ce faci aici la ceasul ăsta? întrebă el pe pescar care sta în picioare în vestibul, cu faţa aprinsă, cu răsuflarea gâfâitoare. Tot aspectul lui arăta că bietul om făcuse tot drumul în fugă.

— Domnule, l-au făcut să sară în aer pe *Nicobar!* vesti Manaos dintr-o răsuflare.

Roomer cu creierul încă buimăcit de somn avu, la auzirea vestei, mişcarea unui om plictisit.

— Slavă Domnului! Să nu mai vorbim de el şi gata.

Astea fură primele lui cuvinte.

Dar, văzând pe bietul Manaos cu totul zăpăcit înaintea lui, îşi dădu seama că, oricum, altă primire se cuvenea să-i fi făcut.

— Trebuia prevenit Jerry Bloss înaintea mea. Pe el îl priveşte afacerea.

— Păi am trecut pe la dumnealui şi mi-a răspuns să mă

duc la dracu sau să merg să te vestesc pe d-ta.

— Şi între dracu şi mine m-ai ales mai bine pe mine, şi venişi să-mi strici bunătate de somn, — mulţumesc!

Gluma aceasta îi aduse pe buze o jumătate de surâs care-i risipi numaidecât proasta dispoziţie şi care-l aduse la un alt mod de a privi evenimentele.

— L-au aruncat în aer pe *Nicobar!* Să mergem să vedem!

Roomer dădu servitorului său ordin să scoată din garaj automobilul şi începu să se-mbrace cu o grabă înfrigurată.

Peste câteva minute maşina îl ducea cu viteză, însoţit de Manaos, spre locul catastrofei vasului cu trei catarge.

Pescarul de-te câteva scurte lămuriri lui Roomer asupra incidentului din cursul nopţii.

Ele se rezumau la aceasta:

Manaos fusese trezit din somn de bubuitul unei puternice explozii. Sării de pe culcuşul lui, dându-şi seama că asta nu putea proveni decât de la *Nicobar.*

Ieşind în uşa colibei, văzuse vasul cu trei catarge răsturnat în cioc aşa că *bompresul*[4] îi atingea suprafaţa apei.

Manaos nu mai stătuse să se mai uite şi pornise cât îl ţineau picioarele de repede la Demerara, să vestească pe Jerry Bloss şi pe Roomer.

Curtierul maritim, ajungând în apropierea locului de naufragiu al navei, o zări în poziţia arătată de Manaos, plecată în bot, cu pupa uşor ridicată.

Încercase cineva să facă să sară în aer *Nicobar,* cu ajutorul unui cartuş de dinamită care sfărâmase prora vasului. De asemenea şi partea dinainte a tălpoaiei trebuie că era distrusă de violenţa exploziei, — aşa se părea, dată fiind poziţia luată de vas.

Cu toate astea, *Nicobar* părea încă solid pe bancul de nămol; ce-i drept, marea, de când încetase furtuna, rămânea perfect calmă.

---

[4] Catargul dinainte, aplecat.

Nu era însă greu de ghicit că, acum, cea mai mică hulă i-ar fi desţelenit cheresteaua, care s-ar fi dus încolo pe apă, cu scândurile desfăcute una câte una.

Catargul dinainte, lipsit de cea mai bună parte a sprijinurilor lui, ar fi luat-o probabil cel dintâi înainte, târând după el restul.

— Să ne ducem să-l vedem mai întâi pe Bridge, spuse Roomer coborând din maşină. Rănitul a auzit, nici vorbă, şi el bubuitura exploziei şi ar fi interesant să ştim în ce fel s-a arătat emoţia lui.

Însoţit de Manaos, curtierul maritim intră în coliba acestuia şi se-ndreptă spre odaia unde zăcea căpitanul Hunter, sub paza devotatului Bridge.

Dar abia deschisese uşa, că rămase împietrit în prag, nefiind în stare să scoată un cuvânt, aşa îl scosese din minţi priveliştea ce i se înfăţişa dinaintea ochilor.

Patul în care ar fi trebuit să se afle rănitul era gol, fereastra odăii celei mari larg deschisă, iar pe podea zăcea Bridge legat cobză şi cu un căluş în gură, făcut din făşii de cearceaf, aşa că nu putea scoate un strigăt nici să facă cea mai mică mişcare.

Cel dintâi se dezmetici din spaimă Manaos, care se repezi la nenorocitul Bridge ca să-i desfacă din strânsoare legăturile şi să-i scoată căluşul.

Lui Bridge îi trebui câtva timp fără să-şi revină în fire, şi felul cum îşi ducea mâinile când la fălci, când la ceafă, lăsa să se ghicească, înainte chiar de a fi putut-o spune, ceea ce se întâmplase cu el.

În sfârşit, după ce-l ajutară să se aşeze pe pat, putu vorbi.

— Domnule, teribil om căpitanul ăsta Hunter! Ne-a amăgit, a dus de nas pe toată lumea, — mai mare ruşinea cum ne-a prostit. Pe d-ta, pe mine şi pe doctorul Stevens mai cu seamă.

— Spune, cum s-au petrecut lucrurile, Bridge, întrebă Roomer care nu mai putea de nerăbdare să afle amănuntele.

— Simplu de tot şi iute ca fulgerul, reluă omul de serviciu, ducându-şi din nou mâna la falcă, cu o schimă de durere.

„Când s-a înnoptat, Hunter a început să geamă, mai mult grohăia, până atunci dealtminteri nu-i auzisem glasul altfel. Când m-apropiam, îmi făcu semn că ar vrea să bea.

„În clipa când mă aplecam peste el, cu o cană în mână, îmi repezi un pumn atât de straşnic în bărbie că zburai cât colo pe rogojină, făcut knok-out într-un sfert de secundă.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă? Nimic, absolut nimic. Întuneric beznă în creierul meu.

Nici nu mai era nevoie să mai vorbească Bridge ca să descrie urmarea povestii. Se vedea cât se poate de limpede, când te uitai la fereastra. Deschisă şi la fâşiile de pânză de cearşaf răsucite ce zăceau pe jos.

Hunter, înzestrat cu un dar de prefacere nemaipomenit, îşi condusese comedia cu o îndemnătăcie de maestru. În momentul ales de el, lucrase cu precizie.

Bridge, izbit de un pumn de fier în bărbie, se năruise la pământ şi, pe cât părea, adversarul lui continuase să-l lovească până ce-l văzu că-şi pierde cunoştinţa.

Îl legase apoi cu pânza de cearşaf ruptă în făşii şi fugise prin fereastră.

Leşinul lui Bridge, de pe urma loviturilor căpătate, fusese atât de adânc, atât de îndelungat, că nu auzise nici zgomotul de tunet al exploziei cartuşului de dinamită, de pe bordul lui *Nicobar.*

A căuta pe fugar ar fi fost vreme pierdută. Folosise bine desigur timpul scurs şi bezna nopţii.

Hunter se dusese la complicii lui, oamenii echipajului lui *Nicobar,* care trebuie că se ţineau ascunşi într-un punct anumit al coastei, ştiut pesemne de el.

Simpla judecată îţi arăta asta, dar Roomer nu se putu opri să nu-şi facă în gând obiecţiunea următoare:

Marinarii de pe Nicobar părăsiseră pe Hunter pe jumătate mort, cu capul spart, la piciorul scării postului de echipaj.

Asta, orice s-ar spune, nu putea trece drept o probă de prietenie, de învoială în niciun caz nu.

Şi apoi, zevzecul ăsta de doctor Stevens, om al Ştiinţei, care s-a lăsat prins de-un asemenea joc de prefăcătorie, — bine înscenat, asta trebuie recunoscut!

Nu zău, părea că de fiecare dată când făceai o sforţare să te apropii cu un pas de adevărul acestei blestemate afaceri a lui *Nicobar,* se produceau numaidecât evenimente care rescufundau pe anchetatorii uluiţi în noi bezne.

Fuga căpitanului Hunter părea să pună un capăt oricărei cercetări neoficiale şi Roomer se hotărî înţelepţeşte să se înapoieze la Demerara, luând cu el şi pe Bridge.

De cum va sosi, va pune pe căpitanul portului în curent cu evenimentele nopţii, evenimente care întreceau dreptul de acţiune şi mijloacele unui simplu particular.

De data asta, Roomer îşi jura, că, după ce-şi va fi făcut declaraţia, nu mai voia niciodată, dar niciodată, să mai audă vorbindu-se de afacerea aceasta.

„Uf, dă-l dracului de *Nicobar,* m-am săturat până ’n gât.”

Contrar celor ce te puteai aştepta, Wattson căpitanul portului, luă de rândul acesta afacerea foarte în serios.

Se afla vasăzică, pe coastă, o bandă de *outlaws*[5] care se dovedeau periculoşi, şi măsuri de siguranţă se impuneau.

Mr. Wattson expedie imediat patrule care răscoliră coasta până la mare depărtare, explorară toate adăposturile unde „gentlemenii din Guyana” se refugiau de obicei când pirogele cărora le încredinţau soarta şi norocul lor abordau teritoriul englez.

Degeaba.

---

[5] Oameni scoşi în afară de legi.

Nicăieri nu se găsi urmă de Hunter, nici de primejdioşii lui tovarăşi.

Iar seara, la Jerry Bloss acasă, doctorul Stevens şi Roomer se siliră să tragă încheierile ce se puteau trage din această ciudată aventură care părea a se închide pe un mister şi mai mare decât cel de la-nceput.

— Nu că umblu să-mi caut scuze, spunea doctorul Stevens, — de înşelat m-a înşelat acest Hunter cum e mai rău, recunosc, — dar trebuie să-mi admiteţi şi dv. că m-am aflat în prezenţa unui individ de-o formidabilă energie şi rezistenţă fizică. Avea o rană la frunte din care un om cinstit nu mai scăpa viu, ceea ce confirma teza eminentului meu confrate doctorul Mariott din Londra, că tipii criminali au mai multă rezistenţă la suferinţă, decât oamenii normali. Şi n-o să-mi contestaţi dreptul ca să-l calific astfel pe căpitanul Hunter după cele ce a săvârşit.

— Deplin de acord cu d-ta, scumpe doctore, răspunse Roomer. *Nicobar* are să se cufunde sub apă peste puţină vreme. Să facem urări ca să nu se mai vorbească de el nici de cei care l-au ocupat.

„Şi ar fi poate mai bine aşa.”

Părea aşadar, în această stare a lucrurilor, că afacerea *Nicobar* trebuia să ia loc în rafturile prăfuite ale cazurilor clasate, la rubrica „dramele necunoscute ale mării”.

PARTEA DOUA
EVADATUL DIN TRINIDAD

1.
UN OM LINIŞTIT

— Nimic de semnalat. Noroc bun!

Cu aceste cuvinte, cei doi grăniceri, care-şi petrecuseră noaptea în postul de la miază, noapte al insulei Trinidad strânseră mâna colegilor lor Michell şi Nood care veniseră să-i schimbe; apoi, cu pas măsurat, liniştii coborâră poteca la poalele căreia marea însorită bătea stâncile cu tălăzuiri scurte.

Michell şi Wood aveau de păzit până seara în acest punct al insulei unde trebuia să-şi desfăşoare toată vigilenţa lor.

Niciun vas nu putea debarca în sectorul care era dat în grija pazei lor, fără ca ei să nu se fi încredinţat că ocupanţii posedau hârtii în toată regula, şi mai ales că; nu se încerca să se debarce clandestin mărfuri supuse taxelor datorite Graţioasei Sale Majestăţi.

Michell îşi scoase ocheanul din tocul lui de piele, şi cercetă tacticos suprafaţa mării.

Atenţia lui păru că se opreşte deodată asupra unui anumit punct şi, după o clipă de mai lungă observaţie,

chemă lângă sine pe. Camaradul său Wood.

— Ia te uită, spuse el, indicându-i cu braţul ridicat direcţia în care trebuia să-şi îndrepte privirile.

Wood luă ocheanul din mâinile camaradului său, îl duse la ochi, apoi, aproape îndată îl lăsă jos.

Un zâmbet larg ilumina faţa lui rasă.

— Vântul îl duce spre noi şi nu-şi dă nicio osteneală ca să ocolească insula. Cârmeşte de-a dreptul spre noi.

— Bravo! Bun început de zi pentru noi, spuse Michell lovind prieteneşte pe umăr pe amicul său.

Ceea ce pricinuia bucuria celor doi bărbaţi nu era nimic altceva decât o barcă de pescuit, cu o prăjină înfiptă drept catarg, în care nu se afla decât un singur om, în largul mării.

După cum observase Wood din prima ochire, barca venea ţintă spre insulă, şi, adusă de curent, trebuia să abordeze sectorul supus supravegherii celor doi grăniceri de vamă.

Bucuria lor se explica prin faptul că baleniera aceasta trebuia să le aducă o primă destul de importantă, căci nu încăpea nicio îndoială pentru Wood şi Michell că vâslaşul era un evadat din penitenciarul Guyannei franceze.

Aventură aproape banală pentru ei, şi ale cărei peripeţii le cunoşteau pe de rost prin faptul că le auziseră povestite de ne-j numărate ori până acum.

Ca atâţia alţii, acesta fusese aruncat în larg de către curentul violent pricinuit de gurile Orinocului, şi, în loc de a ajunge la Venezuela, era silit să debarce pe insula Trinidad.

Republica sud-americană este ultima ţară care recunoaşte evadaţilor dreptul de azil; pretutindeni aiurea sunt arestaţi spre a fi predaţi autorităţilor franceze.

Omul care conducea barca aceasta va rămânea la temniţa din Port of Spain, capitala insulei, până la trecerea vaporului-curier francez care-l va readuce la Maroni unde va fi judecat şi condamnat pentru evadarea lui.

încet, barca înainta pe marea calmă. Cu ocheanele lor, Wood şi Michell distingeau clar pe călătorul care conducea barca spre punctul nord unde se aflau ei.

Coborâră amândoi pe mal şi se ascunseră de după stânci, aşteptând prima ce avea să le pice în palmă şi pe care fiecare suflare de vânt o apropia tot mai mult de ei.

În sfârşit barca ajunse la mal la vreo sută de metri de locul unde se aflau ei.

— Mii de tunete! mormăi omul debarcând. Credeam că blestematul ăsta de soare o să-mi fiarbă creierul.

— Chiar aşa cum ne-am închipuit! Un Frenchie! murmurară Wood şi Michell ieşind din ascunzătoarea lor cu revolverele în mână.

La comanda „Sus mâinile!” omul nu făcu nici cea mai mică încercare de fugă, şi când cei doi grăniceri ajunseră lângă el, îi salută cu un cordial:

Bună ziua, domnilor!

Pe când Michell perchiziţiona pe prizonier, Wood se grăbea să lege barca de un par.

— Încă o barcă furată, spuse el, constatând că numele văpsit pe plat-bord fusese şters, scobit afară din lemn cu cuţitul.

Până seara, prizonierul trebuia să rămână cu cei doi vameşi, în postul lor.

De cum sosise, ceruse de băut, apoi se lungi pe pământ şi căzu într-un somn adânc.

Când se făcu seară, îl duseră la temniţa din Port of Spain, unde gardianul-şef îl supuse obişnuitului interogatoriu.

— Numele d-tale?

— Maurice Colin.

— Francez?

— Da.

— Evadat din Guyana franceză?

Punând această ultimă întrebare, gardianul zâmbi ca la ceva de sine înţeles. Lucrul era cu ochi şi cu sprâncene.

Drept orice răspuns, omul ridică din umeri şi zâmbi şi el

cu un zâmbet care părea că vrea să spună:

— Păi desigur, fireşte!

Numitul Maurice Colin străbătu un gang lung barat de zăbrele de fier, pe care gardianul-şef le deschidea şi le închidea cu mare evlavie la fiecare trecere.

O uşă de stejar scârţăi în ţâţâni şi fugarul se pomeni într-o celulă în care nu se afla decât un culcuş de scânduri cu o ţoală cafenie.

Opt zile în şir, Maurice Colin fu folosit la mici treburi, bunăoară la jupuitul fibrelor care acoperă nucile de cocos, la scămoşatul căiţilor. În schimbul acestei munci căpăta o hrană ca vai de lume, compusă dintr-o strachină de orez dimineaţa şi dintr-o bucată de pâine seara şi o cană de lichid incolor, de care i se spusese că ar fi ceai.

Regimul acesta ascetic nu părea să-l incomodeze prea mult pe Maurice Colin care dădea dovadă de o bună dispoziţie netulburată. Ba inima-i dădea brânci poate să-şi mai fluiere din când în când câte un cânticel, dar regulamentul temniţelor Majestăţii Sale nu îngăduia celora pe care-i adăposteau, astfel de fantazii, aşa că neavând încotro era silit să tacă.

Nu părea să se sinchisească câtuşi de puţin de pedeapsa care-l aştepta la întoarcerea lui la Maroni, teamă care pe tovarăşii săi de nenorocire îi făcea posaci şi preocupaţi.

Într-un cuvânt, Maurice Colin era deţinutul cel mai jovial, cel mai liniştit care s-a văzut vreodată la închisoarea din Port of Spain, după cât îşi amintea gardianul.

Într-o dimineaţă, fu scos din celula lui şi dus dea lungul oraşului cu cabrioletele la mâini, în tovărăşia altor cinci de teapa lui până-n port, unde ancorase pachebotul *Biskra* care face serviciul Martinica—Guyana.

Lângă postul de echipaj, se deschidea uşa unei încăperi blindate, în care numai o ferestruică rotundă aduce aer şi lumină. Era închisoarea de bord, în care evadaţii aveau să-şi facă voiajul de întoarcere pe malurile amare ale

Maroni-ului.

2.
VASUL ACESTA NU-I AL MEU!

În acelaşi timp în care *Biskra* părăsea Port of Spain, Jerry Bloss primea o telegramă fără fir transmisă la staţia din, Demerara, de către pachebotul *Clyde,* care făcea drumul spre portul acesta.

Era concepută astfel:

„Sunt pe bordul lui *Clyde.* Interesaţi data sosirii pachebotului. Salutări.

„Thomas Clemm”.

— În sfârşit ne dă ştiri despre el! exclama Jerry Bloss întinzând telegrama prietenului său Roomer, care tocmai sosise la birou.

— Şi ni le va aduce chiar el. În sfârşit, catadicseşte. Va fi aci poate încă destul de devreme ca să mai apuce să vadă scheletul lui *Nicobar* al lui, răspunse Roomer cu voce indiferentă, înapoind prietenului său telegrama.

Se împlineau trei zile de când explodase cartuşa de dinamită pe bordul trei-catargului, şi acesta nu se mai mişcase din poziţia pe care o luase din momentul acela. La dreptul vorbind, starea mării, absolut calmă sub un soare de plumb, contribuia mult la starea de conservare a hodoroagei.

Apă năvălise, fără îndoială, în cale, prin spintecăturile pricinuite de explozie în lemnăria prorei vasului, dar totul se mărginise la atâta deocamdată.

În afară doar dacă nu intervenea o schimbare bruscă a

timpului, era foarte probabil ca, după cum spusese Roomer, Thomas Clemm să-şi poată revedea vasul, căci Clyde trebuia să acosteze în portul Demerara peste patruzeci şi opt de ore.

Jerry Bloss nu dăduse încă niciodată ochi cu Thomas Clemm, cu toate că era în relaţii de afaceri cu el de mulţi ani de zile.

Politeţa cea mai elementară îl îndemna să meargă să-l primească la sosire.

După ce *Clyde* acostă, se urcă pe bord întovărăşit de Roomer şi ceru îndată unui steward să-i conducă la cabina lui Mr. Thomas Clemm.

Se găsiră în prezenţa unui om de cincizeci de ani, mic la stat, vioi, sprinten, cu ochii uimitor de mobili pe după ochelarii încercuiţi cu aur.

După ce se făcură prezentările, el, în câteva cuvinte, căuta să se facă plăcut vizitatorilor săi.

— Domnilor, le spuse el, cred că nu vă îndoiţi că dacă am venit de la Londra cu pachebotul cel mai rapid, e că am a vă comunica lucruri grave. Pentru moment însă, să vorbim despre altceva, vă rog. Şi deoarece sunt aci la mine acasă, binevoiţi să-mi faceţi plăcerea să mă urmaţi până la bar.

Politeţe colonială obligatorie, căreia Jerry Bloss şi Roomer i se supuseră cu plăcere.

În timpul dejunului care avu loc la cartierul maritim, Thomas Clemm pomeni din nou lui Jerry Bloss şi lui Roomer că avea să le comunice lucruri grave, dar că înainte de a deschide gura, înţelegea să-şi vadă vasul şi chiar să se urce pe bord dacă era cu putinţă.

— Cred că da, răspunse cu simplitate Roomer, căruia sosirea armatorului îi stârnise din nou curiozitatea pentru misterul cazului.

Şi nici pentru un imperiu n-ar fi renunţat să se afle de faţă la ceea ce numea el în sinea lui: „Confruntarea bătrânului Clemm cu vasul său”.

În scurtul timp cât dură drumul de la Demerara la locul

unde se scufundase trei-catargul, armatorul nu rosti niciun cuvânt. Stătea rezemat de portiera automobilului său, ca un om în prada unor gânduri întunecate.

Când se opri maşina, coborî calm, rece, şi privi în lungă contemplare epava lui *Nicobar,* care nu se clintea mai mult din loc, decât stâncile din-primprejur.

Jerry Bloss şi Roomer aşteptau lângă el tăcuţi, ferindu-se pe cât se poate să-l turbure în gândurile lui.

În sfârşit, Thomas Clemm vorbi:

— Domnilor, spuse el cu un ton lipsit de orice emoţie, mi-e cu neputinţă să vă spun dacă vasul acesta este sau nu este *Nicobar.* Pentru asta trebuie să mă urc pe bord.

— Ţ Manaos o să ne spună dacă lucrul e cu putinţă fără primejdie, răspunse Jerry Bloss. Pe seama lui e dată supravegherea vasului.

Pescarul, care se afla în faţa colibei sale, n-aşteaptă decât un ordin ca să se repeadă spre ei. V w

La întrebarea ce-i se puse, răspunse fără şovăială:

— Apa a pătruns în cale, dar n-a atins camerele. Aceea a căpitanului, care se aflä înapoia vasului, e acum chiar mai ridicată deasupra apei decât în momentul în care Nicobar a fost aruncat spre coastă.

Thomas Clemm, Jerry Bloss şi Roomer se urcară în barca lui Manaos care-i aduse cu obişnuitele precauţiuni până la epava vasului cu trei catarge.

Odată săltat pe punte cu ajutorul scripetelor cu fund care atârnau de-a lungul corpului navei, armatorul se îndreptă spre deschizătura care ducea în jos spre apartamentul căpitanului.

Făcu acolo o vizită minuţioasă, apoi urcat iar sus, declară cu un calm uimitor:

— Domnilor, ne putem întoarce pe uscat, nu mai avem nimic de făcut aici. Vasul acesta, care nu mi-a aparţinut niciodată, nu este *Nicobar.* Numele care este înscris pe tabela lui de dinapoi nu e decât un falş oribil.

— Ei! şopti Roomer la urechea lui Jerry Bloss, mi se pare că am auzit un om de treabă spunându-ne acelaşi

lucru în biroul tău, dar s-a exprimat în alţi termeni.

Nu-i mai rămânea acum lui Thomas Clemm decât s-aducă la cunoştinţa celor doi curtieri lucrurile grave ce făgăduise să li se divulge după vizitarea epavei.

*

*   *

În timpul acesta, *Biskra* îşi urma drumul spre Cayenne unde-şi făcea escala după cinci zile de călătorie calmă.

Pachebotul nu avea să plece mai departe decât după trei zile, la Saint-Laurent du Maroni, punct terminus al călătoriei sale.

Maurice Colin şi tovarăşii săi de nenorocire părăsiră *Biskra* ca să fie îmbarcaţi pe vaporul *Maroni* care aparţine administraţiei penitenciare.

De cum ajunseră pe pământ, fură duşi imediat la penitenciar, ferecaţi în lanţuri, doi câte doi.

Zvârliţi în închisoare fără niciun fel de formalitate, îşi petrecură acolo noaptea. A doua zi urma să aibă loc interogatoriul evadaţilor luat de către şeful închisorilor mai întâi, pentru verificarea identităţii, apoi de către comisarul-raportor care va instrui o ordonanţă de trimetere în faţa tribunalului maritim.

Evadarea, după termenii legii privitoare la condamnaţii la muncă silnică, este o crimă care comportă o prelungire a pedepsei cu doi până la cinci ani pentru condamnaţii cu termen, şi regim de recluziune pentru condamnaţii pe viaţă.

3.
SECRETUL ÎNCĂRCĂTURII

— Domnilor, când am armat pe *Nicobar* pentru ultima lui călătorie, am făcut cea mai tristă afacere din viaţa mea, şi numai pentru că am crezut în succes, aş trebui să spun mai bine în noroc.

Thomas Clemm aşezat confortabil într-un fotoliu de bambus, lăsă să-i cadă fraza aceasta cu o voce care nu trăda nicio emoţie.

Jerry Bloss şi Roomer îl ascultau, ţepeni, fără ca vreun muşchi al feţei lor să trădeze nerăbdarea lor de a vedea în sfârşit risipindu-se misterul care înconjura această ciudată afacere.

— Când *Nicobar* a părăsit portul Londra la data fixată pe conosamentul lui, trebuia să se oprească în portul Demerara şi să descarce acolo douăzeci de tone de făină al cărei consignatar era Jerry Bloss. Asupra acestui punct suntem de perfect acord, nu-i aşa? urmă Thomas Clemm.

— Nici vorbă, confirmă Jerry Bloss.

— După escala aceasta, pe care avea ordinul s-o facă cât mai scurtă cu putinţă, căpitanul Hunter, care avea comanda pe *Nicobar,* trebuia să navigheze spre Mexico, să ajungă la laguna La Madre, care e precum ştiţi, situată la nord de tot de coastă, şi odată acolo să aştepte ancorat.

Ajuns la acest punct al povestirii sale, Thomas Clemm trase cu putere aer în piept, tuşi punându-şi mâna la gură ca să-şi dea timp să se gândească şi poate şi curajul ca să urmeze.

Fără îndoială că chiar ar fi dorit ca unul sau celălalt dintre auditorii săi să-i fi pus vreo întrebare oarecare, dar atât Jerry Bloss cât şi Roomer se fereau de a descleşta gura.

Atât unul cât şi celălalt simţeau că sosise minuta mărturisirii penibile pe care avea să fie silit s-o facă „bătrânul hoţoman” de Clemm.

— Încărcătura de făină şi escala la Demerara nu erau întrucâtva decât un pretext, căci adevăratul scop al acestei călătorii trebuia să fie traiectul de la portul acesta la laguna la Madre. Căpitanul Hunter care se bucura de întreaga mea încredere şi care efectuase încărcarea vasului prin oameni străini de echipaj, trebuia să debarce acolo treizeci de mii de puşti, zece mii de revolvere, muniţiile corespunzătoare şi o sumă importantă în aur.

„Toate astea în contul lui Hernandez care comandă pe revoltaţii contra lui Gonzalez Hijo.”

„Nu mai e nevoie să vă spun că sunt angajat în afacerea asta, mai întâi ca proprietar al lui *Nicobar* care, de astă-dată, călătorea pe riscul şi pericolul său propriu.”

„Pe de altă parte am angajat în cumpărarea acestei încărcături un capital important şi preţul de transport al acestor arme.”

„Hernandez a depus, prin procuristul unei bănci din Venezuela, banii necesari plăţii acestei încărcături la o bancă din Londra.”

„Bine înţeles că banca refuză astăzi, în lipsa oricărui act care să justifice livrarea, să plătească un shiling măcar.”

„Acum, domnilor, ştiţi tot atât cât şi mine.”

„Suntem în faţa unei probleme care nu va fi, fără îndoială, niciodată rezolvată şi care, de fapt, poate să fie pusă astfel:”

„Ce a devenit vasul meu, adevăratul *Nicobar* şi de ce un vas cu trei catarge care seamănă întru câtva cu el, vântura mările sub numele aceluia?

— Eu unul nu consider deloc problema aceasta ca de

nerezolvat, răspunse Roomer după o scurtă clipă de gândire. Mai sunt la mijloc, fără a mai enumăra şi alţi factori, timpul, întâmplarea… V-aţi fi gândit vreodată, bunăoară, că falşul *Nicobar* ar fi venit, împins de furtună să naufragieze atât de aproape de noi?

— Desigur că nu. Dacă faptul s-ar fi produs în orice altă parte, ne-ar fi lipsit un element de apreciere important. Aşa, suntem siguri că vasul acesta nu-i *Nicobar,* şi asta e deja ceva.

„Dar, totuşi, urmă Thomas Clemm, care părea că face cu adevărat toate sforţările posibile ca să arunce puţină lumină în tot acest întuneric, rămân două fapte destul de turburătoare prin contrazicerea pe care o aduc cu sine.”

„Ţin drept veritabilă şi extrem de importantă mărturia şefului de echipaj al lui Dakkar. Vasul s-a încrucişat cu *Nicobar* în golful Mexic, sau mai curând, ca să ne ţinem mai exact de spusele lui, un vas care purta numele acesta pe tăblia dinapoi.”

„Nu credeţi că ar fi fost la mijloc, în urma unor evenimente pe care nu le cunoaştem încă, o substituire a vaselor în golful Mexic?”

— E exact părerea mea, răspunse Roomer.

— Nu văd altă explicaţie, întări Jerry Bloss.

— Bine, aşadar! Să urmăm, vă rog. Nu-mi pot explica cum căpitanul meu, George Hunter, a fost găsit de către d-stră, grav rănit, pe bordul falşului *Nicobar.*

— Pardon! mister Clemm, interveni atunci Roomer, rănitul pe care l-am găsit pe bordul vasului naufragiat pe coastă, ne-a declarat ce e drept: „Mă numesc George Hunter, căpitanul lui *Nicobar”.* Dar nu ne-a dat nicio dovadă despre asta.

„O fi spus oare adevărul? O fi un şarlatan?”

— Mare păcat că n-am putut să viu la timp ca să-l văd şi eu. Chestiunea s-ar fi rezolvat îndată, răspunse Thomas Clemm.

— Da. E la mijloc chestiunea fugii acesteia extraordinare, omul acesta care, grav rănit, îşi

concentrează toate puterile, toată energia, ca să-şi amăgească medicul, paznicul şi să-şi recapete libertatea în condiţiuni ce întrec orice imaginaţie…

Cum explici d-ta asta, mister Clemm?

— Dacă era cu adevărat Hunter, răspunse armatorul, se temea că cei care-l lăsaseră lungit mort pe vas şi pe care-i simţea prin preajma lui, să nu revină şi să-l dea gata.

— Hypoteza se poate susţine, dar înclin mai curând de partea presupunerei ca noi să fi avut de-a face cu un falş Hunter, foarte grăbit să ne scape din mâini şi să se ducă să-şi găsească complicii.

Eu stărui să cred, şi mi se pare că evenimentele ce au urmat îmi dau dreptate, că omul acesta ne-a jucat o comedie desăvârşită atunci când noi l-am întrebat cine e.

„Căci de ce, dacă era cu adevărat George Hunter, să nu se fi încrezut în noi care am fi făcut imposibilul ca să-l ocrotim?”

— Admit; dar cât priveşte persoana lui, o îndoială tot mai stăruie, şi faptul că l-aţi găsit grav rănit, leşinat, singurul om viu pe bord, jos la scara postului de echipaj, mă îndeamnă să cred că era chiar George Hunter, căpitanul meu.

Hotărât lucru, această încurcătură fantastică se încâlceşte tot mai mult, şi, dinspre mine, mă îndoiesc zău, că vom ajunge să cunoaştem vreodată adevărul.

Chiar în momentul în care Jerry Bloss rostea cuvintele acestea, Wattson, căpitanul portului, sosi.

După ce schimbară obişnuitele formule de politeţă, se aşeză într-un balansoar neocupat, lângă fereastră, şi fără ca să mai aştepte, expuse motivul vizitei sale.

Bine înţeles că era vorba de *Nicobar.*

— Zău, spuse căpitanul portului înălţându-se din trup în jilţul prea jos pentru el, nu s-a sfârşit încă cu afacerea *Nicobar.* Mergem spre nişte complicaţii uluitoare.

Era, spus în alte cuvinte, exact ac el aş gând pe care-l rostise Jerry Bloss înainte de sosirea lui.

4.
ÎN ÎNCHISOARE

— Domnilor, pun prinsoare că n-o să ghiciţi, urmă Wattson, scoţând din buzunar un portofoliu din care scoase o telegramă pe care o desfăcu, — cine se interesează în momentul acesta de *Nicobar?*

„Nu căutaţi şi să nu-mi pierd timpul căznindu-vă creierul cu ghicitori inutile: E administraţia penitenciară din Guyana franceză, chiar ea.”

E aproape cu neputinţă de descris surprinderea lui Jerry Bloss, a lui Roomer şi a lui Thomas Clemm la auzul acestei declaraţii.

Rămăseseră ca împietriţi pe scaunele lor.

Primul căruia îi reveni graiul fu Roomer care şi începu să-l întrebe pe Wattson.

— Dragul meu Wattson, iată ceva care le întrece pe toate. Administraţia penitenciară din Guyana franceză, zici, se interesează şi ea de *Nicobar?* Şi întru cât o poate interesa afacerea aceasta?

— Citeşte telegrama aceasta, sosită azi dimineaţă pe adresa şefului poliţiei din Demerara şi pe care mi-a comunicat-o pentru a cere lămuriri, spuse atunci căpitanul portului întinzând telegrama ce o ţinea în mână.

Jerry Bloss luă cel dintâi cunoştinţă de conţinutul telegramei, apoi Thomas Clemm, apoi Roomer.

Telegrama suna astfel:

Directorul administraţiei penitenciare franceze către şeful de poliţie din Demerara.

„Rugăm a ne indica data în care vasul cu trei catarge *Nicobar* trebuia să acosteze în portul Demerara. Asemenea dacă numitul Maurice Colin era înscris în rolul echipajului”.

Foarte rece, Thomas Clemm scoase un teanc de hârtii din buzunar şi le consultă timp de câteva minute.

— *Nicobar* ar fi trebuit să intre în port la 6 Aprilie trecut, ţinându-se, bineînţeles, seama de întârzierile datorite stării mării.

„Numitul Colin Maurice, Francez, născut la 10 Februarie 1904 la Charbourg (Manche) este într-adevăr înscris pe rolul echipajului lui *Nicobar.* Nu era decât el de naţionalitatea asta dintre cei îmbarcaţi pe bordul acestui vas.

Acestea spuse, Thomas Clemm îşi strânse la loc hârtiile, după ce lăsase timp căpitanului de port să-şi transcrie pe block-notesul lui informaţiunile pe care venise să le ceară.

— Zău, nemaipomenit! o să admiteţi domnilor, că e un. Lucru mai mult decât ciudat! exclamă armatorul după ce Mr. Wattson, plecase să ducă şefului de poliţie, informaţiile pe care le căpătase. Poftim! un matelot de pe *Nicobar,* viu şi de care se interesează administraţia penitenciarului francez din Guyana!

„Cum o fi ajuns omul acela acolo?”

— Mister Clemm îi răspunse atunci Jerry Bloss, pe care vizita lui Wattson părea să-l fi turburat adânc, să lăsăm încolo toate presupunerile şi să avem puţină răbdare. Adevărul a făcut un pas spre noi; rămâne acum ca d-ta, proprietar şi armator al lui *Nicobar* să-l faci pe celălalt. Se află acum la Maroni unul din mateloţii d-tale; pleacă într-acolo şi cercetează. Curierul olandez intră în port mâine. Îmbarcă-te şi în cel mult patru zile eşti la Albina, de unde nu mai ai decât de trecut fluviul ca să fii la Saint Laurent

du Maroni.

— Ai dreptate, dragul meu Bloss, se învoi Thomas Clemm. Trebuie să văd cât mai curând cu putinţă pe matelotul acela Maurice Colin; omul acesta trebuie să ştie adevărul. Tot ce putem spune şi presupune de aici n-ar fi decât vorbe inutile.

Încredinţaţi dea-binelea de acest adevăr, cei trei bărbaţi schimbară subiectul conversaţiei.

Acum nu mai putea fi vorba decât de răbdare pentru a se ajunge la adevăr, — adevărul pe care-l va aduce Thomas Clemm la întoarcerea sa din călătoria în Guyana.

*

*   *

Pe când se întâmplau cele povestite, se afla la Saint-Laurent du Maroni, un înalt funcţionar, directorul însuşi, care trecea prin cea mai straşnică uimire din întreaga lui carieră.

Şi doar nu; se putea spune că nu văzuse el destule lucruri extraordinare, până acum.

Maurice Colin, după o noapte petrecută în celulă, compăru în faţa şefului închisorilor care trebuia să aibă grijă de persoana lui până-n momentul în care, pe cât părea, avea să apară în faţa tribunalului maritim.

Funcţionarul acesta, care se numea d. Trubert, era, în particular cel mai bun om din lume; asta nu voia să însemneze că ar fi fost cine ştie ce om rău în serviciul funcţiunii, departe de aşa ceva; dar simţea atunci ciudata manie de a nu putea suferi nici cea mai uşoară contrazicere.

Astfel că, pentru a-şi cruţa accese de furie inutile, luase excelentul obicei de a răspunde el însuşi la întrebările pe care le punea.

Când Maurice Colin apăru în faţa lui, ţinea în mână foaia pe care şeful închisorii din Demerara dresase starea

evadaţilor, foaie transmisă prin mijlocirea căpitanului lui *Biskra.*

— Te numeşti André Colin, născut în 6 Iunie 1708, la Clermont? îl interogă el.

Maurice Colin nici n-apucase să deschidă gura ca să răspundă, că d. Trubert îl şi preveni cu un gest.

— Da, am văzut greşeala, tinere. Îmi cunosc eu meseria. Englezii au transcris André în loc de Maurice. Nu-i greşeala lor, dacă nu ştiu franţuzeşte, bieţii oameni. Eşti şi d-ta de părerea asta, nu-i aşa?

Trebuie să fi fost într-adevăr şi el de părerea aceasta întrucât nici nu fu în stare să deschidă gura.

D. Trubert luă un livret de condamnare pe care-l avea lângă el şi urmă:

— Ai evadat de la lagărul din Mana, în 2 August trecut. s-a deschis acţiune împotriva d-tale şi comisarul raportor te va interoga când va crede el de cuviinţă. Şterge-o! Altul la rând!

Docil, Maurice Colin ieşi în urma acestei invitaţii, şi fu luat numaidecât în primire de gardianul cu cheile, care-l închise din nou în celula lui.

Trecu o săptămână, în care timp cunoscu viaţa tristă, monotonă a oamenilor din închisoare.

Se păreai că nimeni nu se mai sinchisea de el, aşa încât, într-o dimineaţă se apropie de gardianul care-l păzea în timpul plimbării şi. După salutul reglementar, îl întrebă:

— Nu ştii, şefule, dac-am să fiu interogat curând?

Gardianul aruncă o privire ironică asupra curiosului condamnat şi-i declară:

— Nu-ţi închipui cumva că o să se convoace tribunalul maritim anume pentru d-ta? Ehei! mai aşteaptă şi d-ta o lună sau două, după aceia abia să-ncepi să-ţi pierzi răbdarea.

Apoi, gardianul îi întoarse spatele, după ce făcuse un gest imperativ, care însemna ca omul să-şi reia locul între deţinuţii care se plimbau liniştiţi în rond.

5.
UIMIREA UNUI MAGISTRAT

— Te numeşti André Colin, născut în 6 Iunie 1908, la Clermont (Oise)?

Confortabil aşezat în fotoliul lui cu arc, d. comisar-raportor proceda la interogatoriul evadaţilor reintegraţi în penitenciar.

Interogatoriu pur de formă, după care scria în josul dosarului pe care-l trecea grefierului său, cuvintele: „Reclamat de tribunalul maritim?”

Într-o dimineaţă, instructorul expedia astfel cel puţin vreo douăsprezece interogatorii, căci clienţii săi, resemnaţi în cea mai mare parte de soarta lor, cunoşteau dinainte sistemul şi mai ales inutilitatea explicaţiilor.

Faptul în sine, indiscutabil, care-i apăsa, există.

Evadaţi, fuseseră făcuţi prizonieri pe un teritoriu străin. Legea specială după care erau, judecaţi nu îngăduia nicio scuză.

Care nu fu surprinderea magistratului, auzind pe omul pe care-l interoga, răspunzându-i:

— Iertare, domnule. Mă numesc într-adevăr Collin dar nu André ci Maurice, şi m-am născut la 10 Februarie 1904, la Cherbourg.

— Aud!? ce spui?

Fără a sta pe gânduri, interogatul îşi repetă declaraţia.

Comisarul-raportor apucă atunci din nou foaia cu interogatoriul.

— Ia să vedem, spuse el, ai fost arestat de către agenţii insulei din Trinidad, pe când încercai să debarci dintr-o

barcă, — furată după toate probabilităţile.

— Lucrul e exact, domnule, numai că n-am furat niciodată nicio barcă.

— Bine, să trecem peste furtul bărcii. O să revenim mai târziu asupra chestiei acesteia. Ai evadat de la lagărul din Mana de la 2 August trecut.

— O! nu, asta nu! Eram matelot pe vasul cu trei catarge *Nicobar*, numărul doi, dacă se poate spune astfel.

De astă dată, magistratul nu se îndoi câtuşi de puţin, că nu avea de-a face cu un nebun, un biet individ căruia soarele şi tragicele peripeţii ale unei călătorii pe mare, singur într-o barcă, îi turburaseră minţile.

Şi totuşi, omul care se afla acolo, în faţa lui se exprima foarte la locul lui, nu părea câtuşi de puţin agitat şi nici în gesturi nici în privire nu i se trăda nebunia.

— Consultă fişa semnalmentelor, ordonă comisarul-raportor grefierului său.

Dovezile fură concludente. Nimic din semnalmentele numitului André Colin, evadat într-adevăr din închisoare, nu se potrivea cu semnalmentele lui Maurice Colin.

Magistratul instructor socoti atunci că se putuse întâmpla o substituire de condamnaţi, dar ipoteza asta căzu faţă de declaraţia aceea ritoasă şi neaşteptată a arestatului.

— Pentru întâia oară în viaţa mea, domnule judecător, pun piciorul în această ţară, şi niciodată numele meu, care e al unui om cinstit, nu a mai apărut în faţa justiţiei.

Comisarul-raportor nu era nici om prost, nici repezit. Îşi dădu seama că avea să dea raport şi cât mai curând, la instanţele superioare, de această uluitoare, fantastică istorie, dar mai întâi şi întâi trebuia s-o cunoască el în toate amănuntele ei.

— Vorbeşte, te ascult, spuse el lui Maurice Colin.

— O, afacerea e simplă, declară matelotul, eram pe un vas, pe care, dacă aş mai fi rămas numai două zile mai mult, ei m-ar fi aruncat la rechini, nu alta.

„Din fericire, într-o seară în care trăseseră un chiulhan

monstru, am putut profita de chercheleala lor şi să desprind o barcă pe care am aruncat-o pe apă.”

„Două zile am rămas pe mare fără să văd nimic, domnule, iar a treia zi am zărit pământ. Am vâslit întins spre el. Când să abordez, agenţii vamali m-au înhăţat şi m-au dus la închisoarea lor.”

— De ce n-ai protestat, de ce nu ţi-ai declarat identitatea şi ţi-ai spus povestea.

— Nici nu m-ar fi ascultat. Şi apoi, adăugă matelotul făcând şiret cu ochiul, câtă vreme eram aşa de bine păzit, n-aveam ce mă teme nimic din partea bătrânului Reilly şi a bandei lui.

— Bine, să zicem. Dar odată ajuns aci, ţi-ar fi fost lesne să risipeşti o greşeală atât lamentabilă!

— Hei, domnule, omul care stăpâneşte colo jos (M. Trubert, voia să zică marinarul), el vorbeşte el îşi răspunde. Nu-ţi dă răgaz să scoţi o vorbă. Şi la urma urmii îmi ziceam, momentul ca să mă explic tot avea să vie, — nu era nicio grabă. Că, din ce trecea vreme, era tot mai puţină primejdie să mă-ntâlnesc cu bătrânul Reilly.

— Înţeleg spuse comisarul-raportor, care era acum lămurit pe deplin. Am să fac tot ce trebuie ca să limpezesc chestiunea asta, dar de liberat nu te pot libera. Nu e de competinţa mea să iau o asemenea hotărâre.

Maurice Colin înălţă din umăr, vrând parcă a zice că de asta puţin îi păsa.

Cu o faţă radioasă şi râzând oarecum pe înfundate marinarul se întoarse în celula lui unde se găsea la adăpost de bătrânul Reilly şi de mult temuta lui bandă, în vreme ce comisarul-raportor îşi punea casca şi pleca fără-ntârziere să raporteze despre această ciudată afacere directorului administraţiei penitenciare.

6.
ÎN FAŢA ADEVĂRULUI

— Domnule, dar asta e imposibil!

— E totuşi numai adevărul adevărat, d-le director. Omul acesta nu figurează pe niciuna din fişele noastre şi semnalmentele lui antropometrice sunt necunoscute la noi. De altfel, la dreptul vorbind, în partea de la începutul poveştii acestui marinar nu e nimic extraordinar. Oricine ar fi omul care soseşte pe coasta lor într-o barcă, Englezii de la Trinidad şi de la Demerara îl vor considera ca atare[6], spuse comisarul anchetator încheind expunerea pe care o făcuse directorului administraţiei penitenciare.

— Asta e evident, răspunse acesta, luând în mână receptorul telefonic, şi dădu ordin şefului lagărului să-i trimită imediat, sub escortă, pe individul Maurice Colin, deţinut la închisoare.

Acesta, fără să se turbure, repetă şi în faţa directorului istoria aventurii sale, aşa cum o spusese şi cu o oră înainte.

— Trebuie să dăm o cablogramă şefului poliţiei din Demerara ca să-i cerem informaţiuni despre vasul acesta *Nicobar.* Abia atunci, în deplină cunoştinţă de cauză, vom putea pune pe omul acesta în libertate, spuse şeful administraţiei arătându-l pe Maurice Colin. În orice caz, locul lui nu e în mijlocul unui lagăr de condamnaţi, ţi-aş fi recunoscător, d-le comisar, dacă ai da ordinele necesare

[6] Riguros, exact.

pentru transferarea lui cât mai degrabă la închisoarea civilă.

În aceeaşi seară, directorul primi, ca răspuns la telegrama lui, confirmarea faptului că pe rolul echipagiului vasului cu trei catarge *Nicobar,* de la Londra, era într-adevăr înscris un marinar care răspundea la starea civilă a lui Maurice Colin.

Aproape în acelaşi timp, sosi încă o telegramă semnată Thomas Clemm, prin care armatorul îşi anunţa sosirea cu primul vas poştal olandez.

În curând avea să se ştie dacă marinarul Maurice Colin spusese adevărul adevărat, sau dacă extraordinara aventură al cărei erou pretindea că fusese, nu era decât o urzeală de minciuni.

Fu o scenă emoţionantă când armatorul îşi recunoscu marinarul, de faţă cu directorul şi cu comisarul anchetator.

— Dragul meu Colin, tu care ştii totul, spune-ne care e adevărul! îl imploră Thomas Clemm strângând mâinile marinarului.

— Domnule Clemm, răspunse Maurice Colin, căpitanul Hunter a murit apărându-şi vasul de rebelii bătrânului Reilly. Willy, Norbert, Funny şi Barcley nu mai trăiesc. Dumnezeu să-i odihnească! Cât despre Nicobar, e în fundul golfului Mexic.

La auzul cuvintelor marinarului, cei de faţă nu se putură stăpâni să nu-şi arate emoţia.

— Dragă băiete, îi spuse atunci şeful administraţiei întinzându-i mâna, dă-mi voie să te felicit, cu părerea de rău însă că ai fost nevoit să cauţi scăparea pe meleagurile acestea.

— O! domnule, răspunse marinarul cu sinceritatea lui dintr-o bucată, nici nu vă închipuiţi ce înseamnă să ai de-a face cu oameni ca bătrânul Reilly şi cei din banda lui.

După opt zile, Thomas Clemm şi marinarul lui se îmbarcau pentru Demerara, unde Jerry Bloss şi Roomer îi aşteptau cu o nerăbdare lesne de-nţeles.

În timpul lipsei armatorului, pe mare se pornise iar hula şi când ajunse în port căută în zadar corabia cu trei catarge care purta pe nedrept numele vasului său.

Sub izbirea valurilor care pătrundeau prin spărtura din faţă, carcasa se deschisese şi la suprafaţa apei nu se mai vedea urmă din vasul dispărut în nomol cu încărcătura lui de cufere de opium.

PARTEA TREIA
AVENTURA TRAGICĂ

1.
SPRE SUD-VEST

De nedescris fu bucuria lui Roomer când, însoţit de Jerry Bloss, văzu coborând din vasul poştal olandez pe Thomas Clemm, care-şi aducea acasă marinarul salvat.

Până atunci abia se întrevedea adevărul asupra tragicei afaceri a vasului *Nicobar.*

Acum aveau să aibă în sfârşit date precise, aveau s-o poată reconstitui, din momentul plecării corăbiei de pe cheiul Londrei, până în clipa când dispăruse şi o alta îi luase locul şi numele.

Thomas Clemm ţinea ca această dramatică reconstituire să fie făcută cu o precizie absolută; se luă hotărârea ca Roomer, la care avea să aibă loc reconstituirea chiar în seara aceea, să facă pe grefierul.

Înregistra cu luare aminte declaraţiile armatorului şi marinarului Maurice Colin, în aşa fel încât să formeze un tot unitar în care să nu existe cea mai mică spărtură. Roomer era mai bine calificat ca oricine ca să ducă la bun sfârşit sarcina aceasta; numai mulţumită neobositei lui perspicacităţi putuse fi dat la o parte vălul de umbră care acoperea această dramă a mării.

Nu fusese el primul şi singurul care-şi dăduse seama de

importanţa mărturiei lui Anton Wilbur, şef de echipă pe bordul cargobotului *Drakkar?*

Nu tot el, şi numai el, bănuise din capul locului toată însemnătatea acestei fraze rostite de marinar: un nume pe peretele dinapoi al vasului nu înseamnă mare lucru: spoială şi nimic mai mult.

Câte drame ale mării, fără să mai socotim pe a lui *Nicobar,* ar fi putut fi clarificate, dacă s-ar fi dat acestui adevăr atât de simplu toată atenţiunea pe care o merita.

Primul fapt pe care-l scoase în evidenţă Roomer fu întâmplarea, care ca întotdeauna juca şi în această afacere un rol hotărâtor.

Câteva ore mai târziu, Thomas Clemm, proprietar şi armator al lui *Nicobar*, ar fi semnat un contract pentru ca vasul să plece în India cu o încărcătură de stambă.

Soarta lui şi a echipagiului său ar fi fost cu totul alta.

A trebuit însă ca Thomas Clemm să primească vizita unui gentleman foarte corect, al cărui chip uşor bronzat, dovedea o origină sud-americană.

Acest gentleman venea să propună armatorului să se asocieze la o contrabandă de arme destinată lui Hernandez care complota contra lui Gonzales Hijo, stăpânul vremelnic al Mexicului.

Era într-adevăr o afacere frumoasă, care avea să dea beneficii mari. Banii, în dolari, erau depuşi la City Bank.

Fie că Hernandez reuşea fie că nu, Thomas Clemm n-avea alte riscuri de cât ale mării, pe care de altfel şi le lua asupră-şi, căci la o încurcătură ca asta nu putea fi vorba de asigurare.

Când căpitanul lui *Nicobar* avea să fi ajuns la locul întâlnirii, la *laguna de la Madre,* trimişii lui Hernandez mandataţi anume de el aveau să-i înmâneze cecurile cu ajutorul cărora armatorul avea să încaseze sumele depuse în contul lui la City Bank.

Afacere foarte simplă şi care avea să-l despăgubească dintr-odată pe Thomas Clemm de pierderile suferite în campaniile anilor trecuţi.

Avea în mână cele două atu-uri care, după toate aparenţele, aveau să-i asigure reuşita: căpitanul potrivit la corabia potrivită.

Vasul lui cu trei catarge *Nicobar,* se putea spune că abia ieşise din şantierele de la Clyde, căci nu avea decât doi ani de navigaţie. O corabie nouă-nouţă.

Era un vas cunoscut ca una din cele mai bune corăbii cu pânze ieşite din celebrele şantiere. În el se îmbinau două calităţi de căpetenie care rareori se văd împreună: viteză bună chiar pe cel mai slab vânt şi echilibru perfect pe vreme cât de rea.

Cât despre căpitanul George Hunter, pe care Thomas Clemm îl avea de cinci ani în serviciu, era în toate privinţele marinarul vrednic să ia comanda unei asemenea corăbii.

Era renumit pentru ştiinţa lui nautică, şi pentru el nu exista primejdie capabilă să-l oprească în hotărârile lui. Când omul acesta spusese odată „da”, puteai fi sigur de el.

După ce Thomas Clemm îi explicase fără înconjur despre ce era vorba, George Hunter stătu pe gânduri câteva clipe.

îşi cunoştea prea bine armatorul ca să nu ştie că acesta luase toate asigurările necesare într-o asemenea împrejurare. Singura grijă a lui Hunter avea să fie executarea.

— Ne-am înţeles, mister Clemm, spuse el întinzând lui Thomas Clemm mâna. Voi conduce pe *Nicobar* la *laguna de la Madre,* dar cu două condiţii.

— Înainte de a şti despre ce e vorba, simt de acord.

— Îmbarcarea mărfii şi alegerea echipei mă privesc pe mine. Pe când plecarea?

— Cât mai curând cu putinţă.

George Hunter nu întrebă mai mult. După o oră era pe chei, informându-se ce oameni căutau angajament.

A doua zi, gurile deschise ale calelor înghiţeau saci de făină şi lăzi preţioase al căror conţinut urma să contribuie

atât de mult la succesul lui Hernandez.

Thomas Clemm veni la bord în cursul după amiezii şi, constată împreună cu căpitanul că încărcarea se făcea conform regulilor stabilite, căci de desăvârşita executare a acestei munci depinde nu numai buna navigare a unei corăbii, dar, pe timp de furtună, chiar siguranţa ei.

A doua zi, odată cu sosirea fluxului de dimineaţă, se apropie de Nicobar un remorcher mare care-l trase cu ajutorul unor otgoane până la gura Tamisei.

În momentul când ajunseră acolo, refluxul era în toi.

Corabia, liberată de călăuza ei, cu toate pânzele întinse, pomi ca săgeata pe hulă, făcând primele plecăciuni valurilor canalului Mânecii.

Era răcoare şi bura.

— Închideţi gurile de coborâre de pe pun. Te! ordonă căpitanul Hunter.

Ţărmul se îngusta repede, până nu se mai văzu din el decât o fâşie subţire cenuşie, perpendiculară pe dâra lăsată de corabie.

— Mai moale pânza cea mare!

Comanda fu executată şi *Nicobar* se îndreptă spre sud-vest şi zbură împins de o briză de zece noduri.

Scăpat de grija manevrelor, căpitanul coborî în cabina lui, după ce recomandase lui Reilly, contramaistrul, să-l anunţe *în caz că e ceva nou.*

2.
SUB CERUL ANTILELOR

Corabia făcu o săptămână până ieşi din apele reci ale ţărmurilor Europei; în largul insulelor Azore, aerul se făcu din zi în zi mai călduţ.

După puţină vreme, corabia întâlni, aşa cum prevăzuse căpitanul Hunter, vânturile alizee, care aveau să-l însoţească până în preajma coastelor Americii de Sud.

Era tocmai anotimpul frumos, şi nicicând nu începuse o călătorie în împrejurări mai favorabile.

Fără să încetinească, Nicobar despica acum marea Antilelor.

Noaptea cerul era luminat de un furnicar de stele, fără ca nici cel mai mic nor să întunece vreodată albastrul imaculat al firmamentului.

Căpitanul avea doar să indice drumul pe care corabia îl urma cu o regularitate matematică.

Contramaistrul Reilly fluiera quarturile şi veghea ca ordinele să fie executate oi stricteţe.

Foarte adesea urca în timpul nopţii pe punte, cum şi era datoria lui, ca să vadă dacă oamenii erau la posturile lor.

Într-o scară, după ce se plimbase câteva clipe în lung şi-n lat pe punte, se apropie de cârmaciul Snake, se aplecă deasupra busolei ca să verifice dacă omul urma într-adevăr drumul, apoi, deodată, după ce se asigurase că afară de el şi de marinar nu se afla nimeni lângă sârmă, îi spuse în şoaptă:

— Snake, eşti tot atât de hotărât ca în ziua plecării din Londra?

— Sigur, răspunse cârmaciul. Odată în viaţă dai de aşa noroc. Curaj, Reilly!

Cârmaciul şi contramaistrul puteau vorbi acolo fără teamă că vor fi auziţi.

De altfel, nimeni nu-i putea bănui văzându-i că stăteau de vorbă, căci lucrul acesta era absolut normal.

— Snake, spuse atunci contramaistrul, nu crezi cam putea şi noi profita de o afacere din care bătrânul Clemm şi Hunter vor să tragă toate foloasele şi să ne lase nouă toate ponoasele, oboselile şi riscurile?

— Mai încape vorbă?

— Ascultă. Când am văzut că nu mi s-a spus mai nimic despre încărcătură, asta nu mi-a părut lucru curat. m-am culcat pe burtă în dosul uşii căpitanului şi am auzit tot ce vorbea cu bătrânul Clemm. Ştii unde mergem?

— Ba bine că nu! Ducem făină Englezilor de la Demerara.

— Da, de ochii lumii! Adevărul e că transportăm o încărcătură de arme, de muniţii, chiar şi de aur în *laguna de la Madre,* pe coasta golfului Mexic. Hunter şi Clemm lucrează în slujba lui Hernandez, ale cărui bande de revoltaţi luptă contra armatei lui Gonzales Hijo, actualul dictator.

— Nu mai spune! exclamă plin de mirare cârmaciul, care nu uită însă să readucă vasul, cu o uşoară zvâcnire a cârmei, pe drumul cel bun.

— Atunci m-am gândit că am putea face afacerea asta pe cont propriu. Ce zici, Snake?

— De, n-aş zice ba, dar mai întâi trebuie ştiu.

Mâna dreaptă a lui Reilly tăie aerul cu un gest decisiv, energic.

— E simplu de tot, spuse el pe tonul unui om care avea de mult planul gata. Nu mai trecem pe la Demerara; Englejii au să-şi procure făină dintr-altă parte. Apoi mergem drept spre golful Mexicului. Cu Hernandez nu e

rost de făcut nimic, căci afacerea e încheiată: riscăm mai degrabă să căpătăm gloanţe în loc de plată.

— Dar atunci, ce-ai de gând să faci?

— Să abordez drept în portul Vera-Cruz şi să intru în tratative cu Gonzales Hijo. Cred că n-o să-i pară deloc rău să pună mâna pe încărcătura noastră. Fără să mai susţin că însuşi faptul de a fi împiedicat aprovizionarea cu arme a rivalului său merită şi el o mică recompensă.

— Dar, Reilly, îţi dai seama că peste zece zile suntem la Demerara? Până în patruzeci şi opt de ore direcţia vasului trebui să fie schimbată.

— Mâine *Nicobar* va fi al nostru.

— Dar oamenii?

— Las' pe mine.

— Armele?

— Şi ele.

Urmă o tăcere grea, pe care o turbură doar scrâşnetul otgoanelor întinse de sforţarea vântului şi şuieratul valurilor despicate de carena corăbiei.

Reilly şi Snake se priviră în ochi.

Cel dintâi rupse tăcerea contramaistrul.

— Juri? întrebă el apăsat, întinzând mâna larg deschisă spre cârmaci.

— Jur! răspunse acesta punându-şi mâna în a lui Reilly.

Fiecare din. Ei ştia la ce îi angaja un asemenea jurământ.

Reilly îşi reluă atunci plimbarea pe punte, pe care o întrerupsese, în timp ce Snake, căruia fanalul dinainte îi lumina faţa, continuă să piloteze vasul *Nicobar.*

3.
PRIN FORŢA ARMELOR

Căpitanul Hunter nu păstrase din vechiul său echipaj, în afară de contra-maistrul Reilly, decât încă cinci oameni: pe Willy, Norbert, Funny, Barclay şi Sullivan.

Ceilalţi zece erau mateloţi fără angajament pe care-i luase din port, şi care aveau carnetele în perfectă regulă.

Îi fusese deajuns să navigheze cu ei o singură zi, ca să se încredinţeze că toţi îşi cunoşteau perfect meseria, şi bazat pe această convingere, căpitanul Hunter îşi zicea că voiajul va decurge fără de niciun fel de accident.

Într-o ultimă consfătuire nocturnă, Reilly şi Snake regulaseră definitiv amănuntele teribilei înscenări pusă la cale de ei.

Lovitura avea să fie dată cu prilejul schimbului de dimineaţă, lovitură pe care contramaistrul o voia să fie repede, brutală, definitivă.

În momentul acela, echipajul aproape complet, avea să se găsească pe punte.

Reilly era înţeles cu şase mateloţi pentru această groaznică afacere. Era mai mult decât trebuia, pentru a încerca o lovitură de forţă împotriva unor oameni surprinşi şi dezarmaţi.

Pentru căpitan, nicio cruţare. El, de obicei, e prima victimă, — prea multe drame ale mării au dovedit-o!

Contramaistrul recomandase tâlharilor pe care-i câştigase, să cruţe pe mateloţii care s-ar supune, de frica ameninţărilor, căci, precum spunea cu un rânjet fioros,

trebuia păstraţi oameni pentru a manevra „copaia”.

Arme îşi procurase Reilly pătrunzând în cală, prin. Cămara pânzelor, la care făcuse o spărtură tăind nişte scânduri cu ajutorul unui ferăstrău de mână.

Trei revolvere, două carabine găsite, le ascunse sub un rotogol de otgoane, iar la semnalul său, un fluierat în triluri, complicii lui trebuiau să le scoată de-acolo şi să se folosească de ele.

Nenorocirea făcuse ca bietul’ căpitan Hunter să se urce în dimineaţa aceea pe punte, pentru a supraveghea schimbul.

Reilly, care-l pândea şi care se vedea ţintit de privirea complicilor lui care nu aşteptau decât un gest ca să-l imite, se apropie de rotogolul de frânghii, luă de-acolo o carabină şi luă la ochi pe nenorocit. Un trosnet de armă răsună.

Nefericitul Hunter, rănit în piept, se răsuci pe loc şi avu puterea să meargă până la deschizătura punţii.

Voia pesemne să coboare ca să caute în camera lui o armă pentru a pune capăt luptei ce se încinsese pe punte între rebeli şi mateloţii rămaşi credincioşi datoriei lor.

Vai! sărmanul nu avu timpul să-şi împlinească gândul.

Un al doilea glonte, tras de Reilly îl culcă fără de viaţă pe punte.

Fără să se ocupe de încăierarea turbată dintre *oamenii săi* şi mateloţi, contramaistrul se aplecă, ridică în braţe pe căpitan şi, dintr-o singură destindere de muşchi, îl aruncă peste bord.

Spectator nepărtaş la această cruntă bătălie, Snake cârmaciul rămânea la postul lui, aşa că *Nicobar* putu stărui, în ciuda celor ce se petreceau, în drumul lui, cu pânzele desfăşurate.

Vasul tricatarg continuă să spintece largul, înclinat uşor pe tribord.

În mai puţin de un minut, revoltaţii fură stăpânii absoluţi ai navei.

Respectând ordinele bătrânului Reilly, moş Reilly, cum

îi ziceau, ei nu trăseseră decât în cei a căror rezistenţă dârză ameninţa să le zădărnicească reuşita.

Patru erau cei rămaşi fideli la datoria lor de marinari, patru care nu aveau să mai revadă niciodată lumina zilei: Norbert, Willy, Funny şi Barclay.

Toţi făceau parte din vechiul echipaj al nefericitului căpitan Hunter.

Lor de asemenea, marea le ţinu loc de mormânt.

Cu carabina în mână, contramaistrul înainta spre mateloţii îndesaţi în peretele dinapoi şi pe care revoltaţii îi ţineau mereu sub ameninţarea armelor lor.

— Eu sunt acum căpitanul aci, le declară el cu o voce răguşită de mânie.

Arătând apoi cu mâna-ntinsă pe Snake în picioare la postul lui de cârmaci, adăugă:

— Acesta e secundul meu, şi cei ce vor voi să mai mănânce pâine şi să mai vază lumina soarelui pe lumea asta, vor trebui să asculte de el ca de mine însumi. Asta-i tot.

Nici nu mai era nevoie ca Reilly să mai adauge ceva.

Ce puteau să facă alta, decât să asculte şi să se supună, în asemenea împrejurări? Jumătate din supravieţuitori se şi gândeau să treacă de partea lui moş Reilly, odată ce acesta câştigase bătălia.

Acesta aruncă o privire peste punte pe care erau întinse cadavrele nenorociţilor ce opuseseră împotrivire.

— Curăţaţi puntea de stârvurile astea, or_ donă contramaistrul.

Peste câteva clipe, valurile legănau patru trupuri mai mult, pe când ceilalţi mateloţi ai lui *Nicobar* făceau primul lor act de supunere, spălând cu nişte târnuri, sângele camarazilor lor ce cursese pe punte.

Liniştit acum în privinţa reuşitei întreprinderii lui, moş Reilly spuse cârmaciului drumul de urmat.

Nicobar n-avea să mai facă escală la Demerara. Va merge de acum strună înainte către golful Mexicului.

Briza se înăsprise şi vântul sufla în pânze în timp ce

marea izbea neîncetat cu zgomot surd în coastele vasului sinistru.

4.
SURPRIZELE LUI MOŞ REILLY

În cursul dimineţii, bătrânul Reilly rămase pe punte, unde se afla şi tot echipajul.

Numai către prânz, când briza se mai muiase oleacă odată cu înălţarea soarelui în creştetul cerului, el se hotărî să coboare în calele de jos cu Snake, pe care unul din oamenii luaţi dintre răzvrătiţii credincioşi îl înlocuise la cârmă.

Vizitară încărcătura cu de-amănuntul şi cu ajutorul unui drug sparseră una din lăzile ferecate ce conţineau aur, lire englezeşti amestecate cu ludovici franţuzeşti.

Cei doi tovarăşi urcară o găleată cu monede sus în camera căpitanului şi acolo, aşezat în jeţul omului pe care-l ucisese cu mâna lui, Reilly împărţi echipajului o primă parte a prăzii.

După terminarea acestei operaţii, făcu o percheziţie prin sertare şi găsi ceea ce căuta: hârtiile căpitanului.

— Eu acum sunt căpitanul Hunter, spuse el complicelui său.

închişi apoi amândoi în cameră, feriţi de urechi străine, ei examinară situaţia, ce aveau să facă mai bine zis, cu vasul şi cu încărcătura lui.

Pentru Reilly, lucrul era simplu, foarte simplu chiar.

Avea să abordeze la Vera-Cruz şi avea să se ducă numaidecât la reprezentantul guvernământului stabilit, cu care va trata vânzarea încărcăturii. Pentru el, afacerea era limpede.

Snake părea acum mai dezmeticit după victoria sângeroasă.

Fireşte, aproba planul complicelui său, dar făcea fel de fel de rezerve în privinţa bunei credinţe a Mexicanilor.

Aceste îndoieli îi inspirau o idee foarte simplă, care era următoarea: Să arunce pe *Nicobar* undeva la coastă şi să debarce după ce vor fi împărţit între ei prada în aur, potrivit cu meritele fiecăruia.

— Idiotule! răcni fostul contramaistru.

Ce propui tu e o mizerie în loc de bogăţia ce am realiza prin planul meu!

Şi Reilly se ridică clocotind şi declarând că planul său se va înfăptui aşa cum hotărâse, şi că oricine îi va face opoziţie, o să fie trimes să facă cunoştinţă cu rechinii.

Lăsând acolo pe Snake, se urcă pe punte ca să-şi dea seama dacă totul mergea după poruncile lui.

Îndoielile exprimate de cârmaci conţineau germenele unei neînţelegeri care avea să crească din zi în zi între cei doi complici.

Marinar cu mare pricepere, Reilly, căruia nu-i lipseau decât ceva studii speciale ca să fi fost un bun ofiţer, conduse pe *Nicobar* până în faţa Vera-Cruzului, fără cel mai mic incident.

îşi freca de-acum mâinile gândindu-se la rezultatul superb ce-i va aduce vânzarea transportului său de arme, chiar dacă Gonzales Hijo i le-ar cumpăra pe preţ mic.

Bine-nţeles, nu va sufla un cuvânt despre aurul ascuns în calele vasului şi care va umfla şi mai mult beneficiul operaţiei.

O detunătură depărtată, care răzbubui pe ocean, îl smulse subit din vise.

— Tunul! exclamă Reilly care, cercetând marea, zări foarte departe aproape la limita orizontului, un mic crucişător pe care fâlfâia pavilionul mexican.

Căută din ochi vasul cu pricina în care o fi tras crucişătorul, şi continuă să înainteze.

Nu trecuseră două minute că fostul contramaistru auzi

o lungă şuierătură prin văzduh apropiindu-se de *Nicobar*, şuierătură de al cărei tâlc nu mai încăpea îndoiala, căci se termină printr-o puternică detunătură care făcu să sară o puternică coloană de apă la mai puţin de trei sute de metri în faţa vasului său cu trei catarge.

— În noi trag! Stop! înălţaţi pavilionul! urlă Reilly, înţelegând în fine despre ce era vorba.

Nu prea era deloc, vă puteţi închipui, primirea aşteptată de el, dar n-avea încotro, trebuia să se supună.

Fapt e că uitase contramaistrul numai de un lucru în planul lui magnific: de supravegherea exercitată asupra coastelor de către guvernul legal, pentru a împiedica contrabanda de arme să ajungă la rebeli.

În vârful bastimentului de război ce se apropia cu mare iuţeală, începu să se desluşească verdele, albul şi roşul — culorile pavilionului mexican oficial.

Era vădit ca niciun vas nu putea intra în port fără să fi trecut prin vizita acestui veghetor cerber care se apropia repede de *Nicobar,* stopat.

Peste puţin, nu mai fu decât la cinci sute de metri şi Reilly, ca şi toţi oamenii echipajului, putură zări lămurit grupul tunarilor înconjurând piesa de tragere, care rămânea tot cu gura îndreptată spre *Nicobar.*

Brusc, micul crucişător veni spre stânga, prezentând flancul împănat cu guri de tun, lângă cari se ţineau servanţii şi ţintaşii.

În acelaşi timp, o balenieră se lasă în jos, în timp ce un ofiţer, însoţit de şase marinari înarmaţi, scoborî scara de-afara a crucişătorului pentru a lua loc în luntre.

Văzând aceasta, Reilly, oricum, se cam nelinişti, dar totuşi îşi păstra aerul de siguranţă când ofiţerul îi ceru hârtiile de bord.

Numaidecât, vizita vasului începu.

De cum descoperi prima ladă cu arme, ofiţerul făcu să se semnaleze prin unul din oamenii săi spre bordul crucişătorului, să i se trimită o balenieră în care sili pe Reilly şi echipajul acestuia să se coboare.

Prins în flagrant delict de contrabandă de război în apele teritoriale, *Nicobar* era luat prizonier, ca şi echipajul său. Nu mai era nici pomeneală de tratat vânzarea încărcăturii!

O oră după aceea, închis în temniţa de la Rotunda, Reilly avea vreme să filosofeze asupra nenorocului său.

Cu toate astea, atât de puternic era resortul voinţei la acest om dârz, că nici acum nu deznădăjduia.

„Tot va trebui la urma urmei să stau de vorbă cu cineva, îşi spunea el. Şi apoi, nu se va putea nega că dacă *Nicobar* a ajuns la Vera-Cruz, e pentru că aşa am voit”.

5.
PROASTA AFACERE

Timp de patru zile, Reilly nu văzu altă faţă decât pe a gardianului care-i aducea raţia lui de ciorbă de mălai dimineaţa şi de *garbausos*[7] seara.

În sfârşit fu scos din închisoarea lui şi compăru în faţa a două personagii cu pieptul plin de fireturi, care-l întrebară pentru cine făcea el contrabanda de arme în apele mexicane.

Plin de curaj, jucă totul pe o carte cu un extraordinar sânge rece.

Cum e lesne de închipuit, nu suflă un cuvânt despre revoltă şi jucă rolul căpitanului Hunter.

Declară că din proprie iniţiativă venise la Vera-Cruz în loc să se ducă la *Laguna de la Madre,* şi anume ca să vândă lui Gonzales Hijo armele şi muniţiunile destinate lui Hernandez.

Personagiile cu fireturi ascultară cu multă atenţie discursul contramaistrului, apoi îl trimeseră înapoi la închisoare, fără să-i fi dat niciun semn de aprobare.

Din fericire pentru tâlharul de Reilly, unul din cei doi ascultători îi dăduse o atenţie deosebită, căci avea un plan propriu.

Era amiralul Luis Conceda, care avea o autoritate absolută în ce priveşte paza litoralului.

Era un om care cunoştea prea bine nestabilitatea

---

[7] Fasole.

funcţionarilor, chiar a celor din capul ierarhiei, într-o ţară zguduită de necurmate revoluţii.

Azi unul comanda, mâine acelaşi om era spânzurat sau împuşcat.

Nicobar, cu încărcătura lui, reprezenta o afacere minunată.

Şi împreună cu aghiotantul său, o şi puse la punct în condiţiunile următoare:

Corabia, fără încărcătură, avea să fie scufundată în rada portului, ceea ce avea să înlăture pe viitor orice discuţie.

Explozia vasului avea să fie pusă pe socoteala muniţiunilor depozitate în cală şi cu asta, orice anchetă avea să fie încheiată. Cât despre armatorii contrabandişti de arme, ei n-aveau să poată reclama niciodată nimic.

De echipaj, Louis Conceda voia să se cotorosească într-un chip foarte original.

Era un om destul de bun la inimă, căruia îi repugnau cruzimile inutile.

Serviciul de supraveghere al coastelor capturase înainte cu o săptămână în apele teritoriale, un *opium-clipper,* proprietatea unui supus venezuelian.

O ocazie admirabilă de a scăpa de corabie, de opium şi de echipagiul lui *Nicobar.*

Luis Conceda era nu numai un om cu idei originale, dar mai avea o mare calitate.

Fiecare din hotărârile lui trebuia aplicată într-un timp minimum.

Care nu-i fu mirarea lui Reilly şi a complicilor săi, când se pomeniră îmbarcaţi pe o corabie cu trei catarge pe care n-o văzuseră în viaţa lor, traşi afară din strâmtori de un remorcher şi lăsaţi liberi în larg, după ce un ofiţer al marinei mexicane le ţinuse un logos care se rezuma cam la aceasta:

— Serviciu pentru serviciu. Ne-aţi adus o corabie cu arme şi muniţii; vi se dă altul sub lest, cu cufere de opium atât cât să puteţi otrăvi toţi *şoarecii galbeni* de pe toată

coasta. Plecaţi şi să nu vă mai prindem pe aici.

Vă închipuiţi furia lui Reilly la auzul unor astfel de cuvinte.

Dădu ordin să se desfăşoare toate pânzele şi s-o pornească întins spre larg.

Ajuns în largul Oceanului i se mai potoli puţin mânia şi se gândi la mijloacele de a trage totuşi folos din situaţie.

Reunindu-şi echipajul pe punte, le expuse cum putu mai bine această situaţie, făcându-i să-nţeleagă că au pe bord o marfă care, oricum, putea aduce un bun câştig, dar că trebuia cea mai mare grabă.

Banditţii, transformaţi fără voia lor în contrabandişti de opiu, vrând nevrând trebuiau să se plece împrejurărilor.

Mai înainte de toate, Reilly, care putuse păstra hârtiile lui Nicobar, puse pe tâmplar să facă altă tabelă — pentru a putea înlocui în dos tabela acestui opium-clipper, care purta înscrisă pe ea numele *Guayaquil.*

Şi cu acest *Guayaquil* transformat în *Nicobar,* el hotărî să se ducă să exploreze coasta Columbiei şi a Venezuelei, care mişuie de chinezi.

Poate că va izbuti să desfacă la ei, pe iuţeală, marfa de opiu ascunsă sub pietrele lestului, în cufere de metal.

Guayaquil era, tot ca şi Nicobar, un vas cu trei catarge şi amândouă aveau cam aceeaşi siluetă.

Totuşi, ochiul exersat al unui marinar nu se putea înşela, şi aşa fu cazul lui Anton Wilbur, şeful de echipă de pe *Drakkar,* care veni să împărtăşească impresiile sale lui Jerry Bloss şi lui Roomer.

Cum era de prevăzut neînţelegerea care se arătase între Reilly şi Snake creştea din ce în ce.

Acum, acesta din urmă scotea pe nas complicelui său că nu-l ascultase la timp să împartă aurul cu toată lumea, aşa ca fiecare să-şi ia partea şi să acosteze, părăsind pe Nicobar în voia valurilor.

Acum trebuiau să continue al vântura mările în condiţii imposibile.

Şi dacă erau capturaţi de data asta, apoi nu mai

încăpea îndoială în privinţa soartei lor.

Era soarta piraţilor, care-i aştepta pe toţi, pe căpitan ca şi echipajul.

Unii de pe bord îşi dădeau seama bine de situaţie, îndeosebi matelotul Maurice Colin.

Acesta nu-şi muiase mâinile în sângele camarazilor săi. Era dintre aceia care cedaseră forţei armelor pentru a nu fi omorât la rândul lui şi aruncat peste bord.

Puţin se sinchisea el de reuşita planului lui Reilly şi a celor din bandă. El unul, nu se gândea decât la un lucru: să profite de prima ocazie care s-ar prezenta, ca să-şi recapete libertatea.

6.
FUGA MARINARULUI

Reilly şi Snake nu mai păreau cu adevărat de acord decât asupra unui singur punct: să-şi păstreze cu orice preţ autoritatea pe bord, autoritate pe care o dobândiseră cu sângele camarazilor lor şi al căpitanului Hunter. Ospătăria fostului *Guayaquil,* devenit un al doilea *Nicobar,* era din cele mai bine garnisite, şi Reilly, pentru a întreţine moralul oamenilor lui, îi îmbia chiar, şi tot aşa făcea şi Snake, să se ghiftuiască şi mai cu seamă să bea cât mai mult şi mai des.

După asemenea chiulhanuri, se închideau în camerele lor, incapabili de lucru până a doua zi.

În creierele lor afumate de băutură nu le mai rămânea decât un sentiment, — acela al propriei lor siguranţe.

Clătinându-se pe picioare şi poticnindu-se îşi baricadau uşile şi adormeau cu revolverul la îndemână.

Revolverul părea să fi devenit ultimul lor mijloc de argumentare. La tot momentul, ameninţau cu el pe oamenii lor.

Reilly şi Snake aveau de partea lor cinci marinari, primii răzvrătiţi de pe *Nicobar,* decişi şi ei să împingă aventura până la punctul ei extrem.

Cât despre ceilalţi, numai împrejurările îi împinsese până aici, şi se supuneau situaţiei, resemnaţi.

Pe coasta Venezuelei, matelotul Maurice Colin găsi ocazia atât de mult căutată de el încă de când plecase *„Nicobar”* din Vera-Cruz.

Noi vom continua să numim astfel vasul pentru

înlesnirea povestirii, întrucât acum, din ordinul lui Reilly, pe tabela dindărăt a vasului figura numele acesta.

Reilly, care era un marinar prudent şi priceput, băgase curând de seamă că vasul acesta, cu trei catarge avea un defect la cârmă. Avaria aceasta, care nu prea se simţea în timp liniştit, putea deveni foarte periculoasă în vreme de furtună.

De aceea, contramaistrul hotărî să ia fără întârziere măsurile cuvenite.

Îl adăposti pe *Nicobar* într-o scobitură de coastă, unul din acele golfuleţe în care pe vremuri contrabandierii Broaştei Ţestoase veneau să-şi careneze vasele.

O barcă fu scoborâtă în apă ca să verifice balamalele de alunecare a cârmei pe grinda dinapoi.

Când se 'nseră, barca fu ridicată cu scripetele numai până la jumătatea stâlpilor agăţători, adică numai puţin deasupra apei, ca să n-o clatine valurile.

Apoi, Reilly şi Snake, ciocniră la pahare până noaptea târziu, ei şi oamenii lor.

De la o vreme cheful se potoli şi totul căzu în tăcere.

Maurice Colin, care se ferise să bea, socoti că momentul atât de mult aşteptat sosise.

Cu picioarele desculţe, tiptil ca o umbră se îndreptă spre stâlpii agăţători ai balenierelor.

Inima îi bătea în piept să se spargă, nu că se temea atâta de Reilly, Snake ori de oricare altul din bandă.

Se putea ca alt matelot să fi avut aceiaşi idee ca şi el şi, mai îndrăzneţ, să i-o fi luat înainte, în vremea cât chefuiseră pe punte hoţii de mare.

O bucurie de nespus îl năvăli când văzu baleniera atârnând încă de cârligele stâlpilor.

Cu o încetineală excesiv de prudentă, dezlegă funiile, le lăsă să alunece, aşa încât barca veni s-atingă apa fără niciun zgomot.

Lăsându-se s-alunece şi el de-a lungul unui otgon, se îmbarcă fără să fi trezit pe nimeni din somn.

Cu ajutorul prăjinii îşi depărtă barca de corpul lui

Nicobar, apoi începu partea cea mai grea, mai chinuitoare a grozavei lui aventuri. Îi reuşi isprava de necrezut de a manevra singur două vâsle de balenieră.

Timp de un ceas, trăi cu groaza-n suflet ca fuga să nu-i fie descoperită şi bandiţii sângeroşi să nu se puie în urmărirea lui.

Nici Reilly, nici Snake nici oricare altul din piraţi nu ar fi avut îndurare pentru el.

Barca, în lada ei, conţinea, aşa cum e regulă pe bordul tuturor vaselor, o pânză de rezervă care se putea monta pe una din vâsle, apoi o busolă, un butoiaş cu apă de băut şi pesmeţi închişi într-o cutie de metal, adică merinde cam pe trei zile.

Maurice Colin simţi o bucurie de nespus când putu să înalţe mica pânză pătrată şi să se lase purtat de vântul uşor.

Sfârşit de oboseală, căzu în fundul luntrii şi adormi.

Când se deşteptă, era ziua mare. Vântul îl mânase departe în plin larg, dar în imensa singurătate care îl copleşea, simţea o bucurie neţărmurită.

Era în afară de primejdia de a mai fi ajuns de Reilly, de Snake şi de banda lor.

Timp de două zile, rătăci pe suprafaţa oceanului. În dimineaţa zilei a treia, zări pământ; era insula Trinidad.

Ştim cum a fost atunci arestat de agenţii vamali Wood şi Michell care-l luaseră drept un evadat din penitenciarele Guyanei franceze.

Nu vom mai repeta fireşte istorisirea odiseei lui Maurice Colin, dar credem că e bine să revenim asupra motivelor care l-au făcut să lucreze.

O adevărată teroare îl stăpânea: aceea de a recădea în mâinile rebelilor de pe *Nicobar.*

Aşa că, atunci când se văzu dus de nişte oameni în uniformă, când se văzu apoi încuiat în închisoarea din Port of Spain, el respiră în sfârşit.

Se găsea în fine în siguranţă.

Ajuns pe bordul lui *Biskra* îi veni ideea să destăinuiască

comandantului bordului greşeala ce se făcu cu el.

Un sentiment de prudenţă îl reţinu.

„Să mai aşteptăm, îşi zise el, ca Reilly şi Snake să-şi atins sfârşitul prost care-i aşteaptă la sigur.”

Şi cum, în gândul lui, el le dădea cel mult o lună de zile până să-i ajungă acest prost sfârşit, el se lăsă în voia experienţei ce o încerca, până în ziua în care, adus ca evadatul drept care era luat, înaintea comisarului-raportor, el îşi dezvălui identitatea şi calitatea lui de om liber.

În momentul acela, era sfârşită pentru el aventura cea mai crudă pe care a putut-o trăi vreun om.

7. URAGANUL

Dimineaţa, când Reilly află de dispariţia balenierei şi de fuga lui Maurice Colin îl cuprinse o furie înfricoşătoare.

Vreme de aproape un ceas, măsură în sus şi-n jos puntea cu paşi de nebun, scuipând cele mai avane înjurături şi ameninţând să zboare creierii cui o îndrăzni să-i vorbească un cuvânt.

Noroc că Snake pusese oamenii la lucru; reparaţia cârmei se făcu repede şi fu terminată binişor până-n seară.

A doua zi, *Nicobar* putea porni iar pe mare în revărsatul zorilor.

Când vasul tricatarg ridicase ancora, Reilly păru a-şi recăpăta pe deplin calmul.

Cu toate astea era vădit pentru toţi oamenii echipajului că frecarea care exista între el şi Snake se asprea din ce în ce mai mult.

De fapt, era insuccesul complet al criminalei lor operaţii care a ridicat pe cei doi oameni unul contra altuia.

Neînţelegerea lor ajunse până la ură, cum se întâmplă de regulă în asemenea caz.

Faptele oamenilor poartă adesea chiar în ele însele pedeapsa şi ispăşirea lor, şi dreptatea neîndurătoare este câteodată mai crudă în osândele ei decât acea a oamenilor.

Pentru Reilly şi Snake era deja o pedeapsă că-şi ştiau ascunse sub picioarele lor, sub lestul calelor, cufere cu opium înfăţişând o marfă de mare valoare, dar opiul

acesta trebuia prefăcut în bani, şi asta era greutatea şi beleaua.

În mod brusc, Reilly, care la început decisese să-şi încerce norocul pe lângă chinejii numeroşi de prin Columbia şi Venezuela, de te ordinul să se schimbe ruta şi să îndrepte vasul spre Antile.

Marea era frumoasă, briza era uşoară, şi nimic nu putea face să se prevadă tragedia care se pregătea în văzduh.

Puţin înainte de căderea nopţii, nori întunecară cerul şi ploaia începu să cadă.

În acelaşi timp în care hula urca şi în care marea devenea mai neastâmpărată, cerul se înnegrea tot mai tare.

Prudent, Reilly, în faţa pachetelor de valuri care asaltau vasul din toate părţile, de te poruncă să se strângă pânzele şi Nicobar rămase să plutească în voia vânturilor.

Bandit, pirat, asasin, contramaistrul merita fără-ndoială toate aceste epitete, dar orice s-ar zice, trebuia recunoscut că era un marinar dârz.

Nepăsător de primejdie, de furtuna care creştea formidabilă, el era pretutindeni, parcă era nu unul ci zece, urlând prin vuietu-l vijeliei poruncile lui pe care le întreţesea cu înjurături năprasnice.

Snake, stăpân şi el pe nervii lui, alerga şi el de colo, colo, pe punte.

Trecând o clipă pe lângă dânsul, Reilly îi strigă:

— E uraganul!

Snake înălţă ursuz din umeri fără a-i răspunde, — vorbele erau în zadar.

Deodată, la lumina fulgerelor care brăzdau cerul negru ca cerneala, marinarii zăriră două gigantice coloane de apă care înaintau învârtindu-se spre Nicobar.

Sub tromba de apă care venea să-l asalteze, vasul cu trei catarge avea să fie înmormântat fără-ndoială.

Drept în faţa prorei, ea se abătu asupra lui *Nicobar* cu un bubuit infernal, amestecat cu geamătul pânzelor

strânse şi trosnetul vergelelor care se întreciocneau.

Trei marinari, întâmplător trei oameni de treabă, care nu aveau sânge pe mâinile lor, fură smulşi şi repeziţi peste bord.

Sub enorma povară de apă, *Nicobar* se aplecă în mod primejdios şi de nu era un uriaş pachet de apă care-l luă curmeziş şi-l îndreptă, vasul s-ar fi cufundat în chiar clipa aceea.

După ce trecuse tromba de apă, văzură că erau dezarmaţi în faţa furtunii şi că nu era chip să fugă de ea.

Toate uneltele de mânuire erau într-o stare de plâns şi sfărâmături de tot felul acopereau puntea.

Cum e de obicei în regiunile tropicale, vijelia se domoli destul de repede, dar ca să reînceapă la intervale.

Snake se apropie atunci de Reilly şi-i spuse cu glas ridicat, aşa ca să poată fi auzit de tot echipajul.

— Reilly, e momentul să încercăm singura şansă care ne rămâne, pentru ca să nu fim spânzuraţi.

— Hai? ce-ai spus? Ce vrei? răcni el înaintând vrăjmăşeşte spre el, eu ochii roşiţi, cu pumnii ameninţători.

— Spun că vasul aleargă spre uscat şi că ar fi cel mai cuminte să ne îmbarcăm în balenierele noastre. Furtuna va fi şters totul şi noi nu vom mai fi decât nişte naufragiaţi de pe Nicobar.

— Niciodată, m-auzi? Niciodată! urlă Reilly în culmea furiei.

Şi contramoistrul duse mâna la revolver, dar Snake fu mai iute la mână ca el şi-l izbi drept în frunte cu o daltă mare ce-o avea în mână.

Reilly, cu fruntea spintecată, se prăbuşi şi se rostogoli în deschizătura postului de echipaj, care se găsea în dosul lui.

Corpul lui sări de câteva ori pe treptele scării de lemn şi se întinse inert, pe duşumea.

— Mai bine înecaţi decât spânzuraţi. Echipaţi balenierele! Mai avem o ultimă şansă! strigă atunci

Snake, Îndreptându-se primul spre „cuierele” de care era agăţată una din marile bărci.

Niciunul din oameni nu stătu pe gânduri. Toţi îi ascultară ordinul sau mai bine zis sfatul.

Teama de ştreang eră pentru unii dintre ei începutul înţelepciunii.

Se îmbarcară în cele două baleniere de pe bord şi lăsară pe *Nicobar,* fostul *Guayaquil,* în voia soartei. Uraganul abătuse corabia din drum, azvârlind-o în direcţia coastelor Guyane.

Vântul şi un puternic curent de la răsărit îl împingeau acum într-acolo cu toată viteza şi tot aşa şi pe cele două baleniere.

Ştiţi cum a ajuns *Nicobar* în nămolul de pe coastă, în care dispăru.

Ce devenise echipajul şi de ce Reilly, falşul căpitan Hunter, procedase precum ştim?

8.
JUSTIŢIA IMINENTĂ

Printr-o ciudată întâmplare cum deseori se întâmplă pe mare, cele două baleniere fuseseră împinse spre ţărm de vânt şi de curent, mult mai repede ca vasul cu trei catarge.

Sleiţi de oboseală, rebegiţi de frig şi de umezeală, naufragiaţii adăpostiţi într-o adâncătură dintre stânci, văzură pe *Nicobar* oprindu-se în nămol.

Asistară din ascunzătoarea lor la ridicarea corpului lui Reilly de către Jerry Bloss şi Roomer şi la transportarea lui în coliba pescarului Manaos.

Faptul acesta complica pentru Snake situaţia, şi aşa foarte grea. Locul unde se împotmolise *Nicobar* nu-i convenea deloc.

Dacă exista vreun port unde niciunul din naufragiaţi nu trebuia să se arate, cu siguranţă că Demerara era.

Reilly murise oare? Mai putea el reveni la viaţă după ce fusese atât de grav rănit?

Snake ar fi vrut să afle asta cât mai repede. Dar abia în noaptea a doua putu să facă o tentativă.

În timp ce încerca să se apropie de coliba lui Manaos, Utah, câinele pescarului, îl puse pe fugă prin lătrăturile lui.

Urmele pe care Manaos le descoperi a doua zi şi le arătă lui Jerry Bloss şi lui Roomer, ale lui erau.

Snake nu era deloc un gogoman şi voia, cum şi spunea, să profite de furtună care ştergea orice urme.

Vă amintiţi probabil că îndată ce puseseră stăpânire pe adevăratul *Nicobar*, Reilly şi Snake distribuiseră marinarilor monede de aur luate din una din lăzile din sală, spartă de ei.

Acum!, marinarii, scotocind prin buzunare, găsiseră aceste monede, şi după ce se înnoptă, unul din ei se aventură până în port, unde izbuti să cumpere merinde.

Situaţia naufragiaţilor era din cele mai primejdioase, dar Snake ţinea ca, înainte de a pleca din meleagurile acestea, să distrugă pe *Nicobar.*

Trebuia neapărat să nu se poată constata că vasul care se împotmolise pe coastele Guyanei, nu era cel construit în şantierele de la Clyde pentru armatorul Thomas Clemm.

Într-o noapte, Snake aprinse un cartuş de dinamită care sfărâmă doar prora corăbiei.

De bună seamă că după această tentativă plecă din Guyana împreună cu ceilalţi naufragiaţi, căci cercetările patrulelor trimise de Wattson, căpitanul portului, rămaseră fără rezultat.

Ce s-a mai întâmplat cu el şi cu oamenii care-l însoţeau'? Nimeni n-a mai ştiut-o vreodată.

Nicăieri, în niciun port al lumii, nu fu semnalat vreun marinar pe al cărui livret să fie menţionată vreo îmbarcare pe *Nicobar.*

Singurul supravieţuitor de pe corabia tragică fu marinarul Maurice Colin.

Niciodată nu fu dezlegat misterul dispariţiei celorlalţi.

Pesemne că se îmbarcaseră în baleniere, dar se împotmoliseră în bancurile de nămol de la Nickeria, „mormântul Francezilor".

O altă ipoteză, tot atât de verosimilă, e că luaseră calea pădurilor ca să ajungă la minele de aur, dar că pieriseră jalnic pe drumul speranţei.

Pe Reilly nu l-am socotit printre supravieţuitorii de pe *Nicobar* şi asta nu fără motiv. Înainte însă de a vorbi despre tragicul lui sfârşit, trebuie să ne întoarcem la

faptele petrecute în coliba lui Manaos.

Foarte probabil că, dacă Jerry Bloss şi Roomer nu l-ar fi luat imediat de pe corabie şi nu i-ar fi dat îngrijirile necesare, ticălosul ar fi murit pe loc.

Dar îngrijirile stăruitoare ale doctorului Stevens, nu numai că-l salvară, dar îl făcură aşa de bine încât îşi recăpăta foarte repede uzul facultăţilor sale.

Il cuprinse o groază nebună când înţelese unde se afla şi cine erau oamenii care-i vorbeau.

Când îi puseră întrebări, el se încăpăţână cu toată energia să răspundă:

— Sunt George Hunter, căpitanul lui *Nicobar.*

Apoi se făcu că aiurează şi nu mai vorbi. Pândea răbdător momentul potrivit pentru a reduce la neputinţă pe paznicul său, Bridge, şi a fugi.

Multă vreme se crezu că reuşise să ajungă între complicii lui, dar după mai bine de două luni, corpul lui fu găsit aproape mumificat, ieşind la iveală în timpul refluxului din nămolul în care era îngropat, cum adeseori se întâmpla prin bancurile Nickeriei, „mormântul Francezilor”.

Pielea craniului său, tăiată de la rădăcina nasului până la marginea de sus a frunţii, nu lăsa nicio îndoială asupra identităţii cadavrului.

Se rătăcise în întuneric? Înnebunise subit — sau reuşise Snake să şteargă de pe lista celor vii pe fostul lui complice?

Iată câteva întrebări care nu fură niciodată clarificate.

Acestea sunt toate amănuntele care putură fi culese cu privire la tragica aventură a lui *Nicobar.*

Înainte de a încheia, să arătăm ce deveniră cei ce fuseseră prin voinţa soartei, amestecaţi în ea.

Thomas Clemm, greu lovit de pierderea corăbiei şi încărcăturii lui, armează acum vase mici pentru pescuitul, în largul coastelor. Are trei corăbii, care-i asigură o viaţă tihnită şi îndestulată.

Cu toate pierderile suferite, a ţinut ca prima pe care o

făgăduise, să fie plătită contramaistrului de pe *Drakkar,* Anton Wilbur.

Maurice Colin nu mai navighează — lesne de înţeles de ce. Mulţumită sprijinului lui Clemm, a căpătat un post de gardian de far la Scarborough.

Jerry Bloss şi Roomer sunt tot agenţi maritimi la Demerara!

Din când în când se întâlnesc seara la club cu doctorul Stevens şi cu căpitanul portului, Wattson.

Foarte adesea se întâmplă ca incorigibilul Roomer, a cărui sete de adevăr nu, e niciodată satisfăcută, să întrerupă pe cel cu care discută cu cuvintele:

— Dragă doctore, părerea mea e că în afacerea *Nicobar*...

---- SFÂRŞIT ----

Cereţi volumele apărute
în
colecţia „AVENTURA":

CIUMA STACOJIE
de Jack London

PRIZONIERII SUBMARINULUI U-35
de Paul Dancray

MASCA DE ARGINT
de Max Dazergues

PRINŢESA TARAKANOVA
de A. Lang

MILIOANELE LUI VULPE-ROŞIE

Tunisia! Tunisia! este strigătul cel mai de actualitate. Ei bine, cucerirea Tunisei de către Franţa este însuşi cadrul în care se desfăşoară acest palpitant roman. Citiţi-l!

Imprimeriile „Adevĕrul" S. A. Bucureşti